

DE STER

94E JAARGANG

NUMMER 10

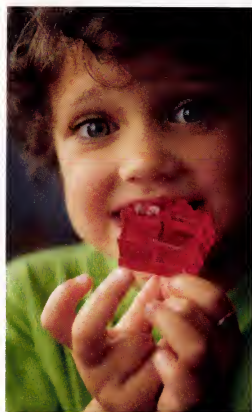
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OKTOBER 1994

DE STER

OKTOBER 1994

Op de omslag:

Toen de herrezen Heiland de Nephieten bezocht, nam Hij 'hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader' (3 Nephi 17:21). In januari 1994 hebben de leiders van de kerk tijdens een haarvurovond-presentatie die per satelliet werd uitgezonden, hun bezorgdheid om de kinderen van vandaag onder woorden gebracht. Zie 'Ziet uw kleinen', blz. 35. (fotograaf: Richard M. Romney.)

ARTIKELN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
HIJ NODIGT ONS UIT HEM TE VOLGEN PRESIDENT HOWARD W. HUNTER	2
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY OUDERLING M. RUSSELL BALLARD	8
PRESIDENT THOMAS S. MONSON OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND	16
LESGEVEN AAN TIENERS DEBRA LACY	24
TYFOON! NORIKO ONO	30
'ZIET UW KLEINEN'	
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY, PRESIDENT THOMAS S. MONSON, OUDERLING M. RUSSELL BALLARD, ZUSTER MICHAELNE P. GRASSI	35
MET ELKAAR VERWEVEN ANNELIES PRENTPELLIS	46

VOOR DE JONGEREN

UITEINDELIJK WAS HET DAN TOCH WAAR	
MAYRA MERCEDES PEREZ ROMÁN	26
UIT DE DUISTERNIS IN HET LICHT: DE GAVE VAN BEKERING	
OUDERLING HEIVICIO MARTINS	32
BEDANKT, PAP JULIAN DYKE	44
BETER JE LEVEN CARL PETERSON	48

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP	
ONZE GEESTELIJKE GROEI BEVORDEREN: EEN OPGAVE VOOR HET LEVEN	25

DE KINDERSTER

DE INFLUISTERINGEN VAN DE GEEST OUDERLING RICHARD G. SCOTT	2
VERHAAL	
HET VERBOND VAN CARINE STEVEN IVERSON	4
PARTICIPATIEPERIODE	
IK BEN EEN VREDESTICHTER JUDY EDWARDS	8
CREATIEVE VRIENDEN IN HET NIEUWS	10
VEEL PLEZIER!	12
VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON	
HOOFDAANVOERDER MORONI VERSLAAT ZERAHEMNAH	13

DE STER

Oktober 1994 94e jaargang Nummer 10

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
James F. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland

Adviseurs:

William R. Bradford, Spencer J. Condie,
John H. Groberg

Redacteurs: Rex D. Pinegar, Joe J. Christensen

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Brian K. Kelly

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Marvin K. Gardner
Assistent: R. Val Johnson
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: De Kinderster: DeAnne Walker
Rooster: Maryann Martindale
Leidinggevend art-director: M. Masato Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-40260
Nieuwsredactie: A. H. Niessink

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1994 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verspreiden maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjechoos en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 100 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnementenadministratie

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-53804

Abonnementenprijs

Nederland: NLG 32,00 · België: BEF 950,00

Het jaaronnemenent kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Versijnt twaalf maal per jaar

94990 120

Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

HULPMIDDEL BIJ HET

ZENDINGSWERK

A *Liahona* (Portugeestalig) is een geweldig tijdschrift. De boodschappen die erin staan, doen mij geestelijk opbloeien en geven mij kracht op ogenblikken van zwakte. Ik sta er verbaasd over hoe, iedere maand weer, mijn kennis toeneemt en mijn getuigenis groeit.

Ik ben dankbaar voor de inspirerende boodschappen van het Eerste Presidium en voor de andere artikelen en getuigenissen. Ze helpen mij de grootsheid van het evangelie van Jezus Christus waarderen.

Het tijdschrift kan een geweldig hulpmiddel zijn bij het zendingswerk. Ik heb een exemplaar aan een bevriend niet-lid gegeven om haar en haar gezin op die manier kennis te laten maken met de kerk en de boodschap ervan.

Misschien moeten we allemaal overwegen een abonnement op het tijdschrift aan bevriende niet-leden te geven wanneer dat maar mogelijk is. We zullen zien dat een *wonderbaar werk* en een *wonder* plaatsvindt in het leven van de mensen die het tijdschrift en het evangelie aanvaardden.

Evardson Luis de Lemos

Wijk Ramos

Ring Rio de Janeiro (Brazilië)

VOOR DE GEZINSAVOND

Als voltijdzending ontvang ik een exemplaar van de *Liahona* (Spaanstalig). Het grootste deel ervan lees ik op mijn voorbereidingsdag, terwijl ik verder nog lees tijdens het ontbijt, het middageten en mijn studie-uur. De artikelen in het tijdschrift sterken mij in mijn zendingswerk en brengen me op ideeën hoe ik de minder-actieve leden kan heractiveren.

Ik ben nu bezig zoveel mogelijk van de eerder verschenen nummers te verzamelen,

zodat ik ze, wanneer ik naar huis ga, mijn ouders – die geen lid zijn – kan laten lezen. Uiteindelijk hoop ik dat ik ze kan gebruiken om mijn eigen familie te onderwijzen.

Ouderling Patani

Zendingsgebied Asunción (Paraguay)

GEÏNSPIREERDE WOORDEN

Ik ben bijna drie jaar lid van de kerk. Van het begin af aan is *Der Stern* (Duitstalig) een getrouwe metgezel geweest op een weg die niet altijd even gemakkelijk was. Veel broeders en zusters hebben me eerder verschenen nummers van het tijdschrift gegeven om me te helpen meer over de geschiedenis en de groei van de kerk te leren. Vooral de geïnspireerde woorden van de algemene autoriteiten hebben me aangemoedigd en mijn getuigenis van het evangelie van Jezus Christus gesterkt.

Peter Sawatzki

Wijk Mannheim

Ring Mannheim (Duitsland)

ONWEERSTAANBARE DRANG

Wanneer ik *L'Étoile* (Franstalig) in de brievenbus zit liggen, houd ik onmiddellijk op met alles waar ik mee bezig ben, om eerst het tijdschrift van begin tot einde te lezen. Ik kan het niet helpen. Er is een onweerstaanbare drang om het tijdschrift te lezen, wat ik ook aan het doen ben.

De stad Dieppe, waar ik woon, heeft 37.000 inwoners, maar er is geen gemeente van de kerk. *L'Étoile* helpt mij en geeft me geestelijke steun tot ik op zondag weer samenkom met de andere leden in de wijk Rouen (Ring Parijs).

Olivier Maurouard

Dieppe (Frankrijk)

Hij nodigt ons uit Hem te volgen

President Howard W. Hunter

Verscheidene maanden geleden hebben de leden van de kerk, die ernaar streven de geboden van God te bewaren en alle zegeningen te ontvangen, een uitnodiging gekregen. Die is bedoeld voor alle leden van de kerk en roept ons op om immer aandacht te schenken aan het leven en het voorbeeld van de Heer Jezus Christus, in het bijzonder de liefde, hoop en barmhartigheid die Hij tentoon heeft gespreid.

Ons is gevraagd elkaar vriendelijker, hoffelijker, nederiger, geduldiger en vergevengezinder te bejegenen. Wij hebben allemaal hoge verwachtingen van elkaar, we kunnen ons allemaal verbeteren. De wereld heeft behoefte aan het gedisciplineerd naleven van de geboden van God. Maar de manier om dat aan te moedigen is door de profeet Joseph in de winterse kou van de gevangenis in Liberty onder woorden gebracht: 'door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; (...) zonder huichelarij en zonder bedrog' (Leer en Verbonden 121:41-42). Wij mogen ons vergasten aan de spijs die ons bereid is in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en ernaar streven de Goede Herder te volgen, die de spijs heeft bereid. Telkens weer deed de Heer tijdens zijn sterfelijke bediening een oproep die zowel een uitnodiging als een uitdaging inhield. Tegen Petrus en zijn broer Andreas zei Hij: 'Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken' (Matteüs 4:19).

**Tegen Petrus en zijn broer
Andreas zei Christus:
'Komt achter Mij' (Matteüs 4:19).
Tegen een ieder van ons heeft
Jezus gezegd: 'Indien iemand
Mij wil dienen, hij volge Mij'
(Johannes 12:26). De uitnodiging
van de Heer om Hem te volgen
is een persoonlijke uitnodiging
die niet genegeerd kan worden.**

HARRY ANDERSON, DE BERGSEDE, FOTOGRAAF GRAIG DIMOND.

De rijke jongeling, die Hem vroeg wat hij moest doen om het eeuwig leven te beërven, antwoordde Hij: 'Ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen (...) en kom hier, volg Mij' (Matteüs 19:21). En tot een ieder van ons zegt Jezus: 'Indien iemand Mij wil dienen, hij volg Mij' (Johannes 12:26).

De uitnodiging van de Heer om Hem te volgen is een persoonlijke uitnodiging en het is er een die niet genegeerd kan worden. Wij kunnen niet langer door het leven gaan zonder een keuze te doen. Er komt een tijdstip voor een ieder van ons dat wij de allesbeslissende vraag onder ogen moeten zien: 'Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?' (Matteüs 16:15). Ons heil hangt af van ons antwoord op die vraag en de consequenties die wij daaraan verbinden. Het geïnspireerde antwoord van Petrus luidde: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!' (Matteüs 16:16). Vele, vele getuigen kunnen door dezelfde macht een identiek ant-

woord geven en ik schaar mij nederig en dankbaar aan hun zijde. Maar ieder een moet die vraag voor zichzelf beantwoorden – is het niet nu, dan later; want op de laatste dag zal elke knie zich voor Hem buigen en erkennen dat Jezus de Christus is. De uitdaging is aan ons om die vraag goed te beantwoorden en overeenkomstig dat antwoord te leven voordat het voor altijd te laat is. Daar Jezus inderdaad de Christus, wat moeten wij dan doen?

Het grootste offer van Christus kan slechts dan volledig zijn uitwerking in ons leven vinden als wij de uitnodiging om Hem te volgen aanvaarden. Die oproep is niet onbelangrijk, onrealistisch of onmogelijk. Iemand volgen betekent aandachtig naar hem luisteren; zijn macht aanvaarden, hem als leider accepteren en hem gehoorzamen; achter zijn ideeën staan en ze verdedigen; en hem als voorbeeld nemen. Een ieder van ons kan die uitdaging aan. Petrus heeft gezegd: 'Christus [heeft] voor u geleden en u een voorbeeld (...) nage-

Laten wij de Zoon van God in onze hele levenswandel volgen. Laten wij Hem tot ons voorbeeld en onze gids maken. Voor zover onze krachten dat toelaten, moeten wij alles doen om te worden als Christus.

laten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden' (1 Petrus 2:21). Net zoals leerstellingen die niet overeenkomen met Christus' leer, valse leerstellingen zijn, is een leven dat niet overeenkomt met Christus' leven, een leven dat verkeerd geleid wordt en mogelijk niet haar hoogste bestemming bereikt.

Voor wie het evangelie nog niet aangaard hebben, betekent Christus volgen Hem leren kennen en zijn evangelie gehoorzamen. Jezus zelf gaf de volgende definitie van het evangelie:

'Welnu, dit is het gebod; Bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor Mij moogt staan.'

'Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn evangelie; en gij weet, wat gij in Mijn kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen' (3 Nephi 27:20–21).

Rechtschapenheid moet in ons persoonlijk leven beginnen. Het moet een deel zijn van ons gezinsleven. Ouders behoren de beginselen van het evangelie van Jezus Christus na te leven en die hun kinderen te leren. Godsdienst moet een deel van ons leven zijn. Het evangelie van Jezus Christus behoort de motiverende invloed in ons dagelijks leven te worden. Als we op de Heiland willen gaan lijken en zijn grote voorbeeld volgen, zullen we meer zielskracht moeten ontwikkelen. Dat is de grote uitdaging waarvoor wij staan.

Ons dagelijks gebed zou dan goed tot uitdrukking komen in deze lofzang:

*Heer, geef mij meer reinheid,
Meer kracht van omhoog,
Meer losheid van 't aardse,
Meer klaarheid voor 't oog,
Meer lust tot de waarheid,
Meer vrucht dan voorheen,
Meer zien op mijn Heiland,
Op Jezus alleen.*
(Lofzang 94).

Ik getuig dat Jezus de Christus is, de Heiland van de wereld. Als wij dit ten volle begrijpen en in overeenstemming met zijn leringen leven, dan zal de beloofde vreugde ons ten deel vallen.

Wij stellen opnieuw die uiterst belangrijke vraag die door de Zoon van God zelf, de Heiland van deze wereld, werd gesteld. Aan een groep discipelen in de Nieuwe Wereld, die een groot verlangen had om van Hem te leren, temeer daar Hij hen spoedig zou verlaten, vroeg Hij: 'Welk soort mensen behoort gij daarom te zijn?' En in een adem antwoordde Hij: 'Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27).

De wereld is vol van mensen die ons willen voorhouden: 'Doe wat ik zeg'. Wij hebben zeker geen gebrek aan adviseurs op wat voor gebied dan ook. Er zijn echter maar weinigen die zeggen: 'Doe wat ik doe'. En natuurlijk is er maar Eén in de geschiedenis van de mensheid die het recht heeft dat te zeggen. Er zijn talloze voorbeelden in de geschiedenis van rechtschapen mannen en vrouwen, maar zelfs de beste mens heeft zijn tekortkomingen. Niemand is zo'n volmaakt en onfeilbaar voorbeeld dat wij hem of haar kunnen

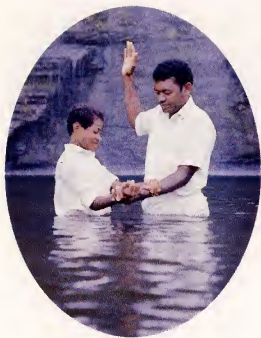
volgen, hoe oprecht die persoon ook mag zijn.

Alleen Christus kan ons ideaal zijn, onze 'blinkende morgenster' (Openbaring 22:16). Alleen Hij kan zonder enig voorbehoud zeggen: 'Volg Mij, leert van Mij, doe de dingen die gij Mij hebt zien doen. Drink van mijn water en neem van mijn brood. Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Ik ben de Wet en het Licht. Kijk naar mij en gij zult leven. Heb elkander lief zoals Ik u heb liefgehad' (zie Matteüs 11:29; 16:24; Johannes 4:13–14; 6:35, 51; 7:37; 13:34; 14:6; 3 Nephi 15:9; 27:21).

Wat een duidelijke, niet mis te verstane boodschap! Wat een zekerheid en wat een voorbeeld in een tijd van onzekerheid en gebrek aan voorbeelden.

President Ezra Taft Benson heeft het volgende gezegd over het geweldige voorbeeld dat Christus voor ons is geweest: 'Bijna tweeduizend jaar geleden leefde er een volmaakt Man op de aarde – Jezus de Christus. (...) Zijn leven is een voorbeeld van het evenwichtig naleven van goede waarden; Hij onderwees de waarheid – opdat wij vrij mogen zijn; zijn voorbeeld en leerstellingen zijn de grote maatstaf waarnaar wij behoren te leven – de enige zekere weg – voor het hele mensdom' (*Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 8).

De grote maatstaf! De enige zekere weg! Het licht en het leven van de wereld! Hoe dankbaar behoren wij te zijn dat God zijn Eniggeboren Zoon naar de aarde stuurde om tenminste twee dingen voor ons te doen die

Christus volgen betekent Hem leren kennen en zijn evangelie gehoorzamen. Jezus zelf gaf de volgende definitie van het evangelie:

'Welnu, dit is het gebod; Bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor Mij moogt staan' (3 Nephi 27:20–21).

niemand anders had kunnen doen. De eerste taak die Christus als een volmaakte, zondeloze Zoon volbracht, was de verlossing van de val van het hele mensdom tweebrengen. Hij bracht verzoening voor de overtreding van Adam, en voor onze zonden als wij Hem aanvaarden en volgen. Ten tweede gaf Hij het volmaakte voorbeeld van een rechtschapen leven, van vriendelijkheid, genade en barmhartigheid, opdat alle mensen kunnen weten hoe zij moeten leven, hoe zij vooruitgang kunnen maken en hoe zij meer op God kunnen gaan lijken.

Laten wij de Zoon van God in onze hele levenswandel volgen. Laten wij Hem tot ons voorbeeld en onze gids maken. Wij zouden ons in iedere situatie moeten afvragen: 'Wat zou Jezus nu doen?' en dan moediger in overeenstemming met het antwoord handelen. Wij moeten Christus volgen in de ruimste zin van het woord. Wij moeten zijn werk doen zoals Hij het werk van zijn Vader deed. Wij moeten ernaar streven meer op Hem te gaan lijken, zoals de jeugdwerk kinderen zingen 'Kom laten wij trachten te leven zoals Hij' (*Zing maar mee*, B-66). Voor zover onze krachten ons dat toelaten, moeten wij alles doen om te worden als Christus – het enige volmaakte, zondeloze voorbeeld dat ooit op aarde heeft geleefd.

Zijn geliefde discipel Johannes zei vaak over Christus: 'Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd' (Johannes 1:14). Zij waren getuigen van het volmaakte leven van de Heiland terwijl Hij werkte, onderrichtte en bad.

Het is daarom ook onze taak om op alle mogelijke manieren 'zijn heerlijkheid te aanschouwen'.

Wij moeten Christus beter leren kennen dan wij Hem nu kennen; wij moeten Hem vaker indachtig zijn dan wij Hem nu indachtig zijn; wij moeten Hem moediger dienen dan wij Hem nu dienen. En dan zullen wij drinken uit de bron die opspringt tot het eeuwige leven en het brood des levens eten.

Welk soort mensen behoort gij daarom te zijn? Zoals Hij is. □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Wij behoren immer aandacht te schenken aan het leven en voorbeeld van de Heer Jezus Christus.
2. Jezus zei: 'Indien iemand Mij wil dienen, hij volge Mij' (Johannes 12:26).
3. Christus' offer kan slechts dan volledig zijn uitwerking in ons leven vinden als wij de uitnodiging om Hem te volgen aanvaarden.
4. In iedere situatie behoren wij onszelf te vragen: 'Wat zou Christus nu doen?'
5. Wij moeten Jezus beter leren kennen dan wij Hem nu kennen, Hem vaker indachtig zijn dan wij Hem nu indachtig zijn, Hem moediger dienen dan wij Hem nu dienen.

President Gordon B. Hinckley

Ouderling M. Russell Ballard

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Vanaf zijn tijd als zending (boven), en in bijna veertig jaar als algemeen autoriteit, heeft president Hinckley altijd vol toewijding en met begrip voor anderen in de kerk gewerkt.

Een anker van geloof

Het was bewolkt en het dreigde te gaan regenen: weer dat typerend is voor het noordwesten van Engeland. Maar voor president Gordon B. Hinckley was zondag 12 juni 1994 een heerlijke dag. Ik zag zijn enthousiasme van dichtbij omdat ik hem vergezelde naar Preston, waar hij 61 jaar daarvoor als zending werkzaam was geweest. Nu keerde hij terug om de ceremonie rond het steken van de eerste spade voor de Preston-tempel te presiden.

Zijn ontoerling was groot toen hij Gertrude Corless begroette, die in Preston woonde toen hij daar op zending was. Toen hij vernam dat een broeder met wie hij langs de deuren was geweest zich onder de aanwezigen bevond, begon hij onmiddellijk zijn weg te zoeken door de meer dan 10.000 aanwezigen, onderwijl de gezichten bestuderend. Toen hij Robert Pickles gevonden had, die nu aan een rolstoel gekluisterd is, begonnen de tranen te vloeien. Toen hij voorover boog om hem te omhelzen, en vervolgens onder het praten zijn hand bleef vasthouden, was het duidelijk dat de jarenlange scheiding zijn gevoelens voor zijn oude vriend niet had vermindert.

Wie maar even in het gezelschap van president Hinckley is, merkt dat zijn emoties diep zijn en makkelijk op

te roepen. Als hij over zichzelf zou schrijven, zou hij ongetwijfeld mensen en plaatsen beschrijven die hem lief zijn, en de ervaringen die hem ontroerd hebben. U zou erg weinig vernemen over wat of hoeveel hij gedaan heeft.

Hij zou vrijwel zeker een herinnering ophalen uit zijn zendingstijd, een ervaring die hem veranderd heeft. De jonge ouderling Hinckley had een periode van een zwakke gezondheid en grote tegenstand achter de rug toen hij in Preston aankwam. Hij schreef zijn vader dat hij zowel tijd als geld aan het verspillen was. Er kwam een korte brief met de kerende post. 'Beste Gordon, Ik heb je brief ontvangen. Ik heb maar één suggestie: vergeet jezelf en ga aan het werk.' President Hinckley zegt daarover: 'Met de brief van mijn vader in de hand ging ik (...) op mijn knieën en deed de Heer een plechtige gelofte. Ik verbond mij om te proberen mijzelf te vergeten en mijzelf te verliezen in zijn dienst.

'Die julidag in 1933 was voor mij een beslissende dag. Er kwam een nieuw licht in mijn leven en nieuwe vreugde in mijn hart. De Engelse mist leek op te trekken.'¹

Gordon Hinckley bracht in zijn jeugd de zomers met zijn ouderlijk gezin door op de familieboerderij. Daar sliepen zijn broer en hij in de donkere

plattelandsnachten vaak buiten. Ze zochten eerst de Grote Beer en vervolgens de poolster op. Na verloop van tijd leerde Gordon wat zeevaarders al eeuwen wisten: dat de poolster altijd zijn positie behoudt, ongeacht het draaien van de aarde. Dit unieke sterrenbeeld kreeg toen een heel bijzondere betekenis voor hem. 'Het was iets waar je altijd op kon rekenen, (...) een anker in wat verder een bewegend en wisselvallig uitspannel leek.'²

Wat opmerkelijk dat een dergelijk object Gordon B. Hinckleys belangstelling zo opwekte, en dat hij als jongeman leerde zichzelf te verliezen in het werk van de Heer! En hoe veelzeggend is het dat oude vrienden uit Engeland dergelijke emoties in hem konden losmaken! Want in die eigenschappen – zijn visie, toewijding, en medegevoel – ligt het ware karakter van deze man besloten.

President Gordon B. Hinckley is wijd en zijd bekend als een groot leider, die zware taken op zich genomen heeft met enorme resultaten. Maar dat is slechts één facet van een man die makkelijk tot tranen toe bewogen wordt maar ook makkelijk lacht, van het leven houdt, en gelooft dat de mogelijkheden oneindig zijn voor hen die grote dromen hebben en hard werken, die een aanstekelijk gevoel voor humor heeft, een levend voorbeeld van optimisme is, zelfs remiddelen van donkere wolken. 'Alles komt goed' is een vertrouwde geruststelling.

Zij die president Hinckley kennen, verwonderen zich erover dat er altijd meer te ontdekken is aan hem, want hij

lijkt een oneindige voorraad talenten en capaciteiten te hebben. Zowel de diepte als de breedte van zijn kennis en ervaring zijn indrukwekkend. Maar toch heeft hij zichzelf beschreven als een verlegen sproetenkop die zich nooit opgewassen heeft gevoeld tegen de enorme roepingen die hij gekregen heeft.

In zijn eerste toespraak tijdens een algemene conferentie gaf hij blijk van een charmante vorm van zelfonderschatting waarmee hij onmiddellijk vrienden kreeg: 'Dit doet mij denken aan een uitspraak die mijn eerste zendingcollega deed toen ik een overplaatsingsbrief kreeg met het verzoek om naar het kantoor van de Europese Zending te gaan. Toen ik de brief gelezen had, gaf ik hem aan mijn collega. Die las hem, en zei toen: "Je hebt waarschijnlijk in het voorsterfelijik bestaan een oud dametje helpen oversteken, want je hebt dit beslist niet gekregen vanwege iets dat je hier gedaan hebt."³ Ondanks de vooraanstaande posities die hij al bijna veertig jaar lang als kerkleider bekleedt, ziet president Hinckley zichzelf als een gewone man die buitengewone kansen gekregen heeft. Na dertien jaar in het Eerste Presidium noemt hij zichzelf nog steeds 'broeder Hinckley'.

Niettemin heeft president Hinckley zelf gezegd dat 'het voorbeeldige leven van een getrouwe heilige der laatste dagen de overtuigendste zending brochure is'.⁴ Hoewel hij daarbij beslist niet zichzelf in gedachten had, is zijn verhaal fascinerend en de moeite van het vertellen waard.

Gordon Bitner Hinckley is op

23 juni 1910 geboren als zoon van Bryant S. en Ada Bitner Hinckley. Hij studeerde af aan de University of Utah toen de grote economische crisis aan het begin van de jaren dertig zijn dieptepunt had bereikt. Hij had plannen om aan de Columbia University journalistiek te gaan studeren, toen er onverwacht een zendingsooproep kwam. Al spoedig vertrok hij naar Engeland. Voordat Gordon naar huis terugkeerde, verzocht zijn zendingpresident, ouderling Joseph F. Merrill van de Raad der Twaalf, hem om na zijn terugkeer persoonlijk aan president Heber J. Grant verslag uit te brengen over de problemen met de zendinglectuur. Het duurde niet lang of hij werkte voor de kerk als producent en secretaris van het Comité Radio, Publiciteit en Zendingliteratuur. Dat was het begin van het public relations-werk van de kerk. Twintig jaar lang pionierde hij in het gebruik van media in de kerk, en schreef hij stapels zendingbrochures.

Op 29 april 1937 trad Gordon in het huwelijk met de levendige Marjorie Pay, die hij al jaren kende. Na enige tijd hadden zij vijf kinderen: Kathleen (Barnes), Richard Gordon, Virginia (Pearce), Clark Bryant en Jane (Dudley).

President Hinckley was werkzaam als ringpresident toen hij op 6 april 1958 geroepen werd als assistent van de Twaalf. Zijn roeping als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen ontving hij op 5 oktober 1961. Van 23 juli 1981 tot en met 10 november 1985 was hij raadgever van president Spencer W. Kimball, en hij was eerste raadgever van president Ezra Taft Benson tot

Links: President Hinckley heeft veel zendingsbrochures geschreven, inclusief het boekje *Waarheid hersteld*, dat hij hier aan president Joseph Fielding Smith toont. Rechts: 1975, ouderling Hinckley met ouderling Howard W. Hunter (links) en ouderling Thomas S. Monson. Zij waren toen alledrie werkzaam in het Quorum der Twaalf. Op de foto zitten ze op volgorde van anciënniteit in het Quorum, een voorafspiegeling van hun huidige samenwerking in het Eerste Presidium.

30 mei 1994. Nu is hij eerste raadgever van president Howard W. Hunter. Omdat hij in apostolische anciënniteit na president Hunter komt, is hij tevens president van het Quorum der Twaalf. President Hinckley heeft met acht presidenten van de kerk samengewerkt en is momenteel van al zijn collega's die nog in leven zijn het langste werkzaam als algemeen autoriteit [omdat de tijd dat hij als assistent van de Twaalf werkzaam was, wordt meegeteld - vert.]. Toen hij geroepen werd als lid van de Twaalf, telde de kerk 1 800 000 leden en 345 ringen. Nu zijn

het bijna 9 000 000 leden en bijna 2 000 ringen.

Zij die met president Hinckley samenwerken, beschouwen hem als een man met een ruime blik en een verstandige kijk op de zaken. Hij denkt diep na over aangelegenheden als het vereenvoudigen van de programma's van de kerk en het versterken van het geloof van haar leden. En hij heeft een groot deel van zijn leven eraan besteed anderen te helpen het licht te zien wat het werk van de Heer betreft. 'Houd uw blik gericht op grote akkers, maar bewerk de kleine' werd hem aangeraden: een uitnodiging die zijn benadering beschrijft van het geheel zien, maar dan zijn eigen rentmeesterschap uitvoeren. Op een manier die hem typeert heeft hij gezegd: 'Ik nodig u uit om voorbij de grenzen van uw eigen wijk te zien en uw blik te verruimen tot dit werk van God. Wij hebben een uitdaging waaraan voldaan moet worden, een werk dat boven ons aller begrip uitstijgt. (...) Geen enkele groep mensen op aarde heeft ooit een sterkere opdracht van de God des hemels gekregen dan wij, leden van deze kerk, ontvangen hebben.'⁵ Dat terugkerende thema is verweven in bijna elke toespraak die hij heeft gehouden.

President Hinckleys neiging om het grote geheel te zien, strekt zich uit tot veel verschillende terreinen. Kort na zijn huwelijk pakte hij de enorme taak aan van het bouwen van een klein huis. Hij ontwierp het dusdanig dat het uitgebreid kon worden naarmate het gezin groeide. Zijn zoon Clark zegt daarover: 'Papa had altijd een plan voor de toekomst. In het huis dat hij bouwde, liet hij in de muren ruimte voor deuren, met als reden de theorie dat naarmate hij verbouwde en bijbouwde, de deuren nodig zouden zijn in de indeling van het huis.' De oudste zoon, Dick, voegt daaraan toe: 'Het lijkt wel of ons huis altijd een jaar of twee achter was bij de uitbreiding van het gezin, en dat moeder voortdurend zat met een onafgemaakt deel van het huis of de tuin. Toen ze jaren later in een appartement trokken, zei moeder: 'Eindelijk stenen muren die vader niet door kan breken of veranderen!'

Het vermogen om verder te kijken dan het hier en nu, was niet verspild aan zijn gezinsleden. President Hinckley wilde altijd dat zijn kinderen een opleiding kregen, in de tempel trouwden, en de wereld en zijn inwoners zouden zien. Ook nu nog, zegt

dochter Kathy, 'houden we allemaal van reizen en kennis maken met nieuwe mensen. Het zit in ons bloed. Van papa hebben we het gevoel gekregen dat niets te groot is om aan te pakken, en geen afstand te groot om af te leggen.' Virginia voegt daaraan toe: 'Papa had het vertrouwen dat wij in staat waren om elke moeilijkheid onder ogen te zien.'

President Hinckley laat zich nooit intimideren door een moeilijke opgave. Toen ze pasgetrouwd waren, trokken de Hinckleys in de familieboerderij – een zomerhuis zonder verwarming. 'Papa pakte dit probleem aan op de manier waarop we hem zoveel andere ook hebben zien oplossen: hij pakte het bij de kop. Hij bestelde een verwarmingsketel en begon de installatie-aanwijzingen te lezen. De ketel werkte prima. Hij heeft altijd gewild dat wij moeilijkheden op dezelfde manier aanpakten: besluiten wat je wilt, de aanwijzingen nauwkeurig opvolgen, en eraan werken.'

'Papa kon alles repareren,' zegt Dick, 'of het nu de motor van de wasmachine was, of een grasmaaier, of de gezinsauto. Die vindingrijkheid, gepaard met een ongebruikelijk praktische aanpak en een gezond verstand, hebben grote voordelen gehad in vaders leven. Ik stel me zo voor dat er in de loop der jaren veel moeilijkheden zijn geweest die onoplosbaar zouden hebben geleken voor minder fantasierijke mannen, maar waarvoor hij unieke oplossingen heeft gevonden.'

Zijn collega's zeggen dat president Hinckleys intuïtie absoluut fenomenaal is, dat hij een zesde zintuig heeft voor

het oplossen van zaken die vol ingewikkelde godsdienstige, sociale of politieke aspecten zitten. Bij het leiden van de aangelegenheden van de kerk geeft hij tevens blijk van een groot inzicht.

Hij is weleens aangevallen door hen die de kerk kritiseren, maar hij heeft elke situatie in rust en waardigheid afgehandeld. En hij heeft bij het aanpakken van andere moeilijkheden blijk gegeven van een intrigerende combinatie van respect en kracht.

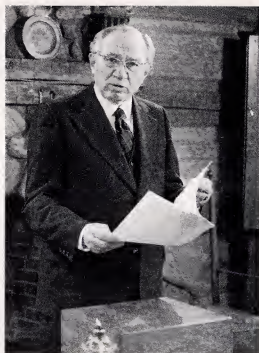
President Hinckley heeft de kerkleden herhaaldelijk verzekerd dat het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf de sleutels dragen die nodig zijn om de kerk te besturen, en dat de Heer het onfeilbare systeem van de opvolging van de profeet bestuurt:

'Laat er geen misverstand over bestaan: Jezus Christus staat aan het hoofd van deze kerk, die zijn heilige naam draagt. Hij waakt erover. (...) Aan Hem het voorrecht, de macht, de mogelijkheid om mensen op zijn wijze tot hoge en heilige ambten te roepen en ze volgens zijn wil te ontheffen door hen huiswaarts te roepen. (...) Ik maak me geen zorgen over de omstandigheden waarin we ons bevinden. Ik aanvaard die omstandigheden als een uitdrukking van zijn wil. (...) Ik verzeker een ieder van u en de gehele wereld dat er eenheid en broederschap is, met volledige en eensgezinde trouw aan één overkoepelend doel: de opbouw van het koninkrijk van God op aarde.'⁶

Ongeacht zijn onderwerp, president Hinckley spreekt duidelijke taal, maar met medeleven. Hij wordt tot tranen toe bewogen wanneer hij denkt aan

hen die afgedwaald zijn of lijden, of wanneer hij vertelt over getrouwe heiligen uit het verleden of het heden. Op grond van de overtuiging dat het verleden een voorbeeld is voor het heden, zijn zijn toespraken en geschriften doorspekt met voorvallen uit de kerkgeschiedenis, en is zijn kennis over de mensen en gebeurtenissen van deze bedeling enorm. Hij heeft gezegd: 'De gemakken waarvan wij zijn voorzien, de vrede die wij hebben, en, belangrijker nog, het geloof en de kennis van Gods aangelegenheden die wij hebben, zijn door hen die ons zijn voorgegaan, gekocht voor een verschrikkelijke prijs.'⁷

President Hinckley heeft zelf een voorgeslacht van echte pioniers. In 1867 riep Brigham Young zijn grootvader, Ira Nathaniel Hinckley, om een fort te bouwen bij Cove Creek om de reizigers tegen de elementen en de Indianen te beschermen. (President Hinckley heeft in mei van dit jaar het gerestaureerde fort ingewijd.) Zuster Hinckleys grootmoeder van haar vaders kant, Mary Goble, was nog maar dertien toen ze van Engeland naar Utah emigreerde. Mary's moeder, broer en zus stierven tijdens de reis over de vlakten, en zelf verloor ze haar tenen door bevriezing. President Hinckley heeft Mary Gobles moeilijke reis vaak aangehaald als een symbool van geloof. In een brief aan haar dochter heeft zuster Hinckley eens geschreven: 'Ik zit nu in de Valley Music Hall, waar papa de belangrijkste spreker is op een regionale haardvuuravond ter herdenking van de handkargroep. Ik voel het verhaal van Mary Goble al snel aankomen.'

President Hinckley heeft een enorme kennis van, en waardering voor, de moeilijkheden die de vroege heiligen hebben doorgemaakt. *Linksboven:* Als spreker tijdens de viering van het honderdvijftigjarig bestaan van de kerk in het huis van de familie Whitmer in Fayette (New York). *Onder:* In Nauvoo (Illinois). Net als hun voorouders, die pioniers waren, hebben zijn vrouw, Marjorie (*rechtsboven*), en hij hun leven op de evangelie-beginselen gebaseerd. Hun kinderen waren 'vrij om te leven, te groeien, ons te ontwikkelen en iemand te worden – allemaal omdat het fundament stevig was.'

President Hinckley heeft niets aanmatigends, en gaat met net zoveel gemak en interesse om met leden van de kerk als met staatshoofden. Ik vergezelde hem toen hij kennis maakte met koning Juan Carlos en koningin Sofia van Spanje, en de Spaanse monarchie een prachtig, in leer gebonden exemplaar aanbood van het Boek van Mormon. Hij sprak met dezelfde geestdrift over het boek als waarmee hij de zendelingen had toegesproken.

Tijdens een reisonderbreking overhandigde president Hinckley in Rome pater Leonard Boyle, hoofd van de bibliotheek van het Vaticaan, een exemplaar van de *Encyclopedia of Mormonism*. De twee mannen begroetten elkaar alsof ze al hun leven lang vrienden waren. Pater Boyle was onder de indruk van president Hinckleys kennis

President Hinckley, een man met een groot inzicht die 'sterk van mening is dat wij elkaar moeten sterken en de vermoeiden moeten helpen', kijkt hier tijdens een algemene conferentie naar de aanwezigen.

van boeken en van de technieken die gebruikt worden om het verouderen ervan tegen te gaan. Aan het eind van hun gesprek merkte pater Boyle in zijn zware Ierse accent op: 'President Hinckley is echt een bijzonder man.'

Toen hij de uitgebreide renovatie van de Zwitserse tempel inspecteerde, stond president Hinckley erop om de leden te spreken met wie hij in 1955 had kennism gemaakt toen hij assisteerde bij de oorspronkelijke inwijding. Die vrienden waren uiterst verheugd toen ze merkten dat president Hinckley hen niet vergeten was.

President Hinckley is al jaren een onvermoeibare werker. Hij heeft zijn weinige 'vrije tijd' gewijd aan het verbouwen van zijn huis en verbeteren van zijn tuin. Wanneer hij het druk had op kantoor, ontspande hij zich door zijn werkkleding aan te trekken en de meest recente verbetering in of aan het huis te timmeren. Op Thanks-

giving Day deed hij het graafwerk voor het fundament van het huis dat hij aan het bouwen was. Hij meende altijd dat feestdagen er waren om op te werken.

President Hinckley houdt nog steeds een vermoeiend tempo aan. Bij tempelinwijdingen spreekt hij tijdens elke dienst en houdt hij zelden dezelfde toespraak twee keer. In een brief aan haar kinderen, heeft zuster Hinckley geschreven: 'Dit klinkt alsof ik mezelf herhaal, maar ik heb papa nog nooit zo druk gezien. Hij probeert zoveel tegelijk te doen [dat] (...) het frustrerend voor hem is. (...) Op een tijd dat de meeste mannen met pensioen gaan, lijkt hij steeds meer hooi op zijn vork te nemen. Ik heb hem twee avonden geleden verteld dat de afvoer verstopt is, maar hij heeft er tot nu toe nog niet eens iets over gezegd.'

Bij al zijn activiteiten heeft de humor van president Hinckley hem altijd geholpen. Humor is een kenmerk van de familie Hinckley. Virginia zegt dat het werkelijk amusante aan haar vaders grapjes is te kijken hoe hij ze vertelt: 'Als hij bij de clou komt, lacht hij zo hard dat hij nauwelijks nog kan praten.'

President Hinckleys gevoel voor humor stelt hem in staat om in veel

situaties voor een vrolijke noot te zorgen. Toen hij bijvoorbeeld een keer vroeg in de middag een vergadering voorzat waarin managers van de kerkelijke onderwijsinstellingen hun begrotingsbehoeften voor het volgende jaar presenteerden, liep de spanning nogal op. Een andere algemeen autoriteit wendde zich tot president Hinckley en vroeg: 'Wat denkt u ervan?' President Hinckley, die bij het luisteren zijn hoofd op zijn handpalmen had laten rusten, antwoordde: 'Ik denk dat ik nooit meer gevulde karbonade als lunch neem.' Iedereen lachte, en de spanning was weg.

Wanneer hij bouwprojecten inspecteert, citeert president Hinckley vaak 'de wet van Hinckley': 'Het gaat meer kosten en langer duren dan ze gezegd hebben.'

President Hinckley heeft zich altijd verheugd in een geweldige steun van zijn gezinsleden, die zichzelf geen van allen al te serieus nemen – een eigenschap die zowel door hun vader als hun moeder is bijgebracht. Zij zijn opmerkelijk goed zichzelf gebleven na al die jaren op de voorgrond te hebben gestaan. Zuster Hinckley heeft haar lange verwijderingen van kinderen en kleinkinderen gevuld met brieven die poststempels dragen uit de hele wereld. Virginia zegt daarover: 'Door moeder hebben we vaders roepingen leren waarderen, want zij maakte er een ervaring voor ons allemaal van, en vertelde ons alle details. Toen ze mee was gegaan naar de inwijding van de Seoultempel in Korea, en ons vertelde over de knappe vrouwen in hun Koreaanse

jurken die na de inwijding in de tempel langs de kant stonden in de gangen, konden we in gedachten zien wat zij hadden gezien. Maar papa zei: "Jurken? Welke jurken?"

Hoewel brieven soms leegtes opvulden, verlangde zuster Hinckley er naar om meer samen te doen met hun familie. Toen president Hinckley haar vroeg hoe zij hun gouden bruiloft wilde vieren, antwoordde ze onmiddellijk: 'Ik zou met mijn kinderen door de straten van Hong Kong willen lopen.' Het verzoek leek vergezocht, maar hun kinderen besloten om het geld te sparen dat voor zo'n reis nodig was. Kathy zegt daarover: 'Ik had moeder de straten van Hong Kong zo ver in detail horen beschrijven, dat ik me er thuis voelde toen ik er rondliep. Eindelijk in Hong Kong zijn, was net als in de andere wereld van vader en moeder stappen.'

Virginia zegt: 'Omdat we er zo zeker van waren waar moeder en vader voor stonden, hoefde geen van ons zich druk te maken over indruk maken op andere mensen of meer lijken dan we zijn. Dat is gewoon papa's stijl niet. Hij weigert moeilijk te doen over minder belangrijke zaken, gewoon omdat hij zo zeker is van de zaken die wèl belangrijk zijn.'

En wat wèl belangrijk is, is het evangelie. Hoewel gezinsavond en gezinsgebed deel uitmaakten van de routine bij de Hinckleys, herinnert geen van de kinderen zich veel zware evangeliediscussies. Waarden en overtuigingen werden op een andere manier overgebracht. 'Papa was geen dictatoriale vader,' zegt Jane, 'maar je wist wel wat hij ergens van vond.'

Dick beschrijft de invloed van zijn vader op zijn jeugd: 'Ik herinner me niet dat ik erg veel problemen met papa besproken heb, maar in mijn hart wist ik dat hij wist dat het evangelie waar was, en dat was vreselijk belangrijk voor me. Hij was als een anker. Niet omdat hij openlijk over zijn gevoelens praatte, maar gewoon omdat ik aanvoelde dat hij het zeker wist. God was echt en heel persoonlijk voor hem. En wanneer hij bad, merkte ik hoe diep zijn geloof was. Hij bad voor ons, voor de "vertrapt en verdrukt" en de "eenzamen en bevreesden". Een zin die hij vaak gebruikte, was: "Wij bidden dat we zo zullen leven dat we het niet zullen betreuren."

Kathy voegt eraan toe: 'We konden grote troost putten uit het feit dat we opgroeiden in een gezin waar het leven stabiel was. We wisten dat er omstandigheden konden veranderen, maar dat papa's waarden en verplichtingen nooit zouden veranderen. We voelden ons veilig en verzorgd, wat een milieuschepte waarin we vrij waren om te leven, te groeien, ons te ontwikkelen en iemand te worden – allemaal omdat het fundament stevig was.'

En zo heeft president Hinckley ook geholpen de kerk als geheel een gevoel van stabiliteit te geven: hij nam vol vertrouwen het voortouw wanneer dat hem gevraagd werd. Hij is zowel sterk als medelevend, en is sterk van mening dat wij elkaar moeten sterken en de vermoeiden moeten helpen. Hij heeft vaak de smeekbede van Brigham Young aan de heiligen aangehaald toen die vernomen had dat er op de prairie

twee handkargroepen gevaar liepen door de sneeuw in de winter: 'Ga nu en breng de mensen die nu nog op de vlakten zijn hier naartoe'.

Misschien klinkt dat verhaal zo mooi, komend van president Hinckley, omdat hij zijn leven gewijd heeft aan het binnenhalen van hen die wegwijven op de vlakten van ontmoediging, wanhoop en zonde. 'Ik weet dat er overal om ons heen velen zijn die hulp en redding hard nodig hebben. Als volgelingen van de Heer Jezus Christus moet onze zending in dit leven een zending om te redden zijn. (...) We kunnen nog meer doen om hen te helpen die nog maar net overleven.'⁸

President Hinckley heeft de raad opgevolgd die zijn vader hem 61 jaar geleden gegeven heeft: hij is zichzelf vergeten en is aan het werk gegaan. Met die toewijding als vast fundament, is hij als de poolster geworden – een anker en bron van stabiliteit voor allen die onder zijn invloed zijn gekomen. En met zijn humor, hartelijkheid en goede voorbeeld is hij allen tot zegen geweest die het geluk hadden hem te kennen. Zoals een wijs man eens heeft gezegd, is de meest overtuigende zendingsbrochure *werkelijk* een goed HLD-leven.

En dat is het leven van president Gordon B. Hinckley. □

NOTEN

- 1 *Ensign*, juli 1987, blz. 7.
- 2 *Ensign*, mei 1989, blz. 66.
- 3 *Improvement Era*, december 1961, blz. 978.
- 4 *Ensign*, mei 1982, blz. 45.
- 5 *Ensign*, mei 1990, blz. 97.
- 6 *De Ster*, juli 1994, blz. 52.
- 7 *De Ster*, januari 1992, blz. 52.
- 8 *Ibid.*, blz. 54.

President Thomas S. Monson

Ouderling Jeffrey R. Holland

van het Quorum der Twaalf Apostelen

De goede strijd gestreden, de loop ten einde gebracht

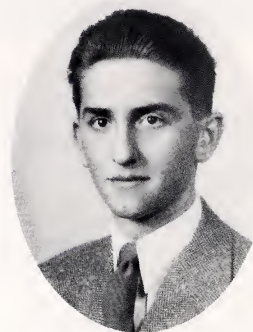
Aan de muur in het kantoor van president Thomas S. Monson hangt, recht tegenover zijn verbazend nette bureau – verbazend netjes als je bedenkt hoeveel werk hij dagelijks verzet en dat hij soms drie secretaresses tegelijkertijd nodig heeft om zijn zaken af te handelen – een prachtig schilderij van de Heiland in het gezichtsveld van de tweede raadgever van president Howard W. Hunter in het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. President Monson houdt van het schilderij dat hij als 22-jarige bisschop al in zijn bezit had en dat hij overal mee naartoe genomen heeft, waar hij ook heeft gewerkt.

'Ik probeer het voorbeeld van de Meester te volgen,' zegt president Monson kalm terwijl hij peinzend naar het schilderij kijkt. 'Telkens als ik voor een moeilijke beslissing sta, als ik bijvoorbeeld het verzoek om een priesterschapszegen moet afwegen tegen de eindeloze stapel papierwerk die ligt te wachten, kijk ik altijd naar dat schilderij en stel mezelf dan de vraag: "Wat zou Hij doen?" Dat is dan wat ik probeer te doen.' Met de hem zo kenmerkende glimlach voegt president Monson eraan toe: 'Ik kan u verzekeren dat de keuze nooit is om te blijven zitten en papierwerk te doen!'

Wie met president Monson spreekt, een opgewekte, dynamische man van 66, kan nauwelijks geloven dat hij al meer dan dertig jaar in zijn apostolische roeping werkzaam is, waarvan acht jaar als tweede raadgever van president Ezra Taft Benson! Deze man heeft waarlijk zijn leven aan de Heiland toegewijd en volgt diens voorbeeld na in zijn leven en in zijn roeping als profeet, ziener en openbaarder. In een van zijn lievelingsteksten staat het zo duidelijk: Thomas S. Monson is altijd 'in dienst van de Heer' (LV 64:29).

'Om mijn broer Tom te kennen, moet je onze vader kennen', aldus de jongere broer van president Monson, Robert. Lachend zegt hij: 'Vader was een stille man – eigenlijk stiller dan Tom, maar welke opdracht hij ook aannam, hij werkte die volledig af. Hij geloofde dat als je een opdracht aanvaardde, je die ook helemaal uitvoerde. Hij heeft altijd honderd procent gegeven.'

Die erfenis van zijn aardse vader – een erfenis die hij nu zo duidelijk in dienst stelt van zijn Hemelse Vader – is ongetwijfeld een van de vele kenmerken die de mensen binnen en buiten de kerk al vlug in de veelzijdige en getalenteerde Thomas S. Monson herkennen. 'Het gewone lid van de kerk heeft er geen enkel idee van hoeveel er van hem

Links: President

Thomas S. Monson is in het Eerste Presidium werkzaam sedert 10 november 1985; boven: In zijn jeugdjaren werd president Monson 'Tommy' genoemd; hij ging toen naar de middelbare school in Salt Lake City (Utah).

geëist wordt', aldus Lynne Cannegieter, die al meer dan 29 jaar zijn secretaresse is. 'Maar hij doet alles met een glimlach. Hij kan verbazend hard werken, en verbazend veel ingewikkelde en gedetailleerde zaken tegelijk behandelen. En hij is nauwgezet. Geen enkele opdracht laat hij onafgewerkt.'

Wie dit soort plichtsbetrachting van ouderling Monson begrijpt, begrijpt nog beter de betekenis van de toespraak die hij op de algemene conferentie van april 1972 gehouden heeft onder de titel: 'Afwerkers gevraagd'. Over die eenvoudige boodschap in de etalage van een meubelzaak heeft ouderling Monson gezegd: 'Zowel in het leven als in zaken is er altijd al een grote behoefte geweest aan mensen die men afwerkers kan noemen. Zij zijn dun gezaaid, maar hebben veel kansen en leveren grote bijdragen.'

'Van het vroegste begin tot op heden moet iedereen die de wedstrijd van het leven loopt de volgende fundamentele vraag beantwoorden: Zal ik (...) het einde halen en [met de woorden van de apostel Paulus] (...) "de prijs ontvangen? Loopt dan zó, dat gij die behaalt!" (1 Korintiërs 9:24.)'

Die uitzonderlijke eigenschap van

totale toewijding en onverdeelde inzet is – voor zover mogelijk – even duidelijk in de persoonlijke en familierelaties van president Monson als in zijn werkgewoonten. *Loyaliteit* is een woord dat vaak in de mond genomen wordt door diegenen die Tom (in zijn jeugd 'Tommy') Monson goed kennen. Hij heeft een diepgewortelde, onsterfelijke loyaliteit jegens oude vrienden, waarvan men zou verwachten dat hij ze zich niet meer herinnert door de drukte van het huidige leven – maar hij is ze niet vergeten.

Zijn vriend voor het leven, John Burt, zegt daarover: 'De zorg die Tom aan de weduwen in zijn wijk besteedde – en dat waren er 87 – is een voorbeeld van zijn loyaliteit en toewijding jegens zijn medemens. Wanneer wij als bisschop optheven werden, gingen wij gewoon verder met de volgende opdracht die wij kregen en lieten wij de zorg voor de weduwen over aan onze opvolger. Maar Tom niet. Op de een of andere manier bleef hij tijd vinden om de weduwen te bezoeken. Hij is de meest loyale persoon die ik ken. Hij vergeet nooit waar hij vandaan gekomen is, en evenmin de mensen die hem gekend hebben voordat hij "iemand" werd.'

Links: Voor zijn roeping als algemeen autoriteit was president Monson (hier omringd door enkele van zijn 350 medewerkers) directeur van Deseret News Press. Rechts: Thomas Monson werd geroepen als lid van het Quorum der Twaalf op 4 oktober 1963; deze foto met zijn vrouw, Frances, en hun drie jonge kinderen, Thomas (12), Ann (9) en Clark (4) stamt uit die tijd.

Die 87 weduwen zijn ondertussen bijna allemaal overleden, maar 'hun bisschop' is hen tot het einde blijven bezoeken. Op een avond in de kersttijd jaren geleden was president Monson op stap om 'zijn weduwen' te bezoeken en zelfgekochte cadeautjes af te geven, met inbegrip van de vette kippen die hij vroeger in zijn eigen kippenhok hield. In een van de vele bejaardentehuizen in Salt Lake City die hij zo goed heeft leren kennen vond hij toen een van de leden van zijn wijk eenzaam en stil in een donkere kamer die er voor de weduwe nog donkerder uitzag door een beginnende blindheid. Toen president Monson naar die lieve zuster toekwam, stak zij onhandig tastend haar hand uit

naar de enige bezoeker die zij die hele kersttijd gezien had, met de vraag: 'Bent u dat, bisschop?'

'Ja, lieve Hattie, ik ben het.'

'O bisschop,' sprak zij met tranen in haar blinde ogen, 'Ik wist dat u zou komen.'

Ze wisten allemaal dat hij zou komen, en dat deed hij ook altijd.

Deze eerbiedige, bijna heilige, loyaliteit en respect voor oudere mensen wordt vaak vergezeld door een andere loyaliteit – die aan de stille influisteringen van de Geest. Dat is misschien wel de meest opvallende en inspirerende eigenschap in het leven van Thomas S. Monson. 'Het aangenaamste gevoel dat je in deze wereld kunt hebben is de hand van de Heer op je schouder te voelen,' zegt president Monson zacht met enige ontroering. 'In mijn patriarchale zegen, die ik als jongen ontving, staat de belofte dat ik de gave van onderscheiding zou hebben. Ik moet erkennen dat die belofte ten overvloede in mijn leven bewaarheid is.' Inderdaad, het leven van president Monson – en zeker zijn leven als apostel en lid van het Eerste Presidium – lijkt in zeker opzicht een lange, gedetailleerde kroniek van influisteringen van de Heilige Geest te zijn, tezamen met de vele inspirerende en onderling verschillende wonderen die volgden omdat hij leerde luisteren naar die influisteringen.

Niet zolang geleden kwam er een telefoontje binnen op het kantoor van president Monson van de zoon van een

82-jarige vrouw die op sterven lag. De enige en laatste wens van zijn moeder was om haar 'favoriete algemeen autoriteit' nog te ontmoeten voordat ze stierf. Als dergelijke telefoontjes binnenkomen, hopen de secretaresses dat zij eerder bij de telefoon zijn dan president Monson omdat anders zijn hele leven aan dergelijke bezoeken besteed zou worden, want er komen tientallen van dergelijke verzoeken binnen op zijn kantoor. Een van de secretaresses beantwoordde de telefoon, schreef zorgvuldig alle details op en beloofde de boodschap aan president Monson door te geven. Beleefd vertelde ze erbij dat president Monson zoveel verplichtingen heeft dat, ook als hij niet in staat zou zijn om de bejaarde zuster persoonlijk te bezoeken, hij haar ongetwijfeld in zijn gebeden zou gedenken. De getrouwe zoon hing op, dankbaar en volledig tevreden gesteld met het antwoord dat hij ontvangen had.

De boodschap werd doorgegeven. Zijn werkschema, zoals altijd overvol, maakte een bezoek onmogelijk. De dag verstreek en president Monson begon onrustig te worden. 's Avonds werd die onrust alleen maar groter. De volgende dag kon hij het niet meer uithouden. Hij sprong in zijn auto, op zoek naar een onbekende, stervende vrouw op een voor hem totaal onbekend adres.

Hij zocht zijn weg door straten, zijwegen en buurten, waar hij nog nooit geweest was en belandde uiteindelijk op zijn bestemming. Hij klopte aan,

stelde zich voor aan de totaal verraste zoon en gaf hem de plant die hij had meegebracht. Daarna werd hij geleid naar een bescheiden slaapkamer waar de nieuwe vriendin in comateuze toestand tussen leven en dood zweefde.

President Monson ging rustig zitten op de rand van het bed en nam haar hand vast. Zacht en liefdevol sprak hij lange tijd tegen haar over allerhande evangeliebeginselen. Hoewel haar ogen voor het merendeel dicht bleven en zij geen antwoord kon formuleren, getuigde haar zoon – aan wie geen enkel detail van dit groot apostolisch gebaar ontgaan was – dat zijn moeder zonder enige twijfel niet alleen wist wie haar bezocht, maar tevens ieder woord begreep dat hij tegen haar sprak. Er werd een priesterschapszegen gegeven en president Monson, die de ingelijste foto van hem op de eenvoudige schouw wel had opgemerkt maar er niets over gezegd had, nam afscheid en ging weg.

De lieve zuster stierf negen uur later. Haar enige, laatste wens in dit leven was nog verwezenlijkt. 's Anderendaags stond in de plaatselijke krant het volgende overlijdensbericht: 'Alice Petersen Tingey (82) is gisteren een natuurlijke dood gestorven in haar huis. [Zij] was een liefdevolle vrouw die een goede invloed heeft uitgeoefend in het leven van veel mensen. Wij willen president Thomas S. Monson danken voor de bijzondere zegen die hij haar gegeven heeft en zijn invloed op haar en haar gezin.'

Gehoor geven aan dergelijke geestelijke influisteringen, vaak op momenten dat het zeer ongelegen komt, is een van de belangrijkste kenmerken van het leven en de bediening van Thomas S. Monson geworden.

Interessant in verband met die getuigenissen over president Monsons loyaliteit aan de ouderen, is dat velen ook ongevraagd getuigd hebben van zijn even grote bezorgdheid voor de jongeren van de kerk. President Monson heeft iets eeuwig jeugdigs over zich. Dat stelt hem in staat op te schieten met alle leden van de kerk, maar in het bijzonder met de jongeren. Hij houdt van hen, denkt aan hen en zet zich in voor hun geestelijk welzijn.

Onmiddellijk na zijn ontslag uit de marine aan het einde van de Tweede Wereldoorlog werd Tom Monson geroepen als wijkadministrateur. Op een avond zat hij stil te notuleren in een vergadering waarin de bisschop zich zorgen maakte over het zichtbaar gebrek aan succes met de jongeren van de wijk en de uitdagingen van het OOV-programma. Blijkbaar had de jonge administrateur zich er zo lang mogelijk buiten gehouden, maar ten slotte zei hij: 'Neem mij niet kwalijk, broeders, maar mag ik iets zeggen over de OOV en de problemen van de jongeren in deze wijk?' Daarna gaf hij een diepgaande analyse, niet alleen van de problemen van het jongerenprogramma in de wijk, maar tevens van de manieren waarmee op korte termijn die pro-

blemen verholpen kon worden. Beseftend dat hij misschien te voortvarend en aanmatigend geweest was, zei hij: 'Neem me niet kwalijk. Ik denk dat ik teveel gezegd heb.' Met deze verontschuldiging verliet hij de vergadering.

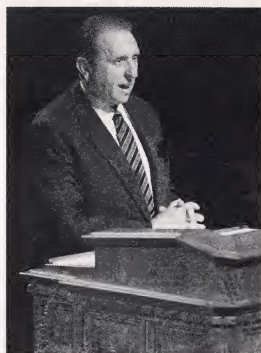
Hij was nauwelijks de deur uit of de leden van de bisschop keken elkaar aan en zeiden: 'Waarop wachten we nog?' Zij riepen hem onmiddellijk weer binnen, onthieven hem als wijkadministrateur en riepen hem als superintendant van de OOV. In zes maanden was het gecombineerde jongerenprogramma van de Wijk 67 onder leiding van een volledig toegewijde superintendant het voorbeeld voor iedere andere jongerenleider in de Ring Temple View wat de organisatie van eigen jongerenactiviteiten betrof.

Een bewijs van die levenslange toewijding van president Monson aan de jeugd is zijn staat van dienst in de National Executive Board of the Boy Scouts of America waarin hij al 25 jaar zitting heeft. Niemand is ooit langer lid geweest van die raad. Jere B. Ratcliffe, Chief Scout Executive van de Boy Scouts of America, zegt daarover: 'Ik ken niemand over wie ik meer goeds kan vertellen dan over Tom Monson. Voor mij is Tom de vereenzelving van het begrip *enthousiasme* in zijn oorspronkelijke betekenis – namelijk die van "God binnenin", of letterlijk "geïnspireerd". Hij inspireert iedere vergadering die hij bijwoont. De HLD-kerk is gezegend dat zij zo'n jeugdleider heeft.'

Een kennis zegt dat president Monson goed met de jeugd kan opschieten 'omdat hij zelf eigenlijk een eenvoudige jongen gebleven is. Heeft u hem ooit de basketbalwedstrijden zien bijwonen van Utah Jazz of van een college-team? Iedere wedstrijd volgt hij met grote belangstelling. Tom is een belangrijke man met grote verantwoordelijkheden, maar hij straalt nog steeds het enthousiasme van de jeugd uit.'

Die opmerking is gemakkelijk te geloven, vooral wanneer we beseffen dat het hier gaat om dezelfde persoon die als twaalfjarige jongen voor het eerst het Zeemeeuw-monument op Temple Square bezocht en zich toen afvroeg hoe de kwartjes en stuivers, die meer beschouwende bezoekers in de bijhorende fontein geworpen hadden, eruit gehaald konden worden. Maar Tommy Monson was toch erg getroffen door dat bezoek aan Temple Square; de eerste toespraak die hij in zijn wijk gehouden heeft ging namelijk over dat wonderlijke pioniersverhaal van de zeemeeuwen en de sprinkhanen.

President Monson is nu minder ondeugend maar zeker niet minder toegewijd aan zijn erfgoed. Hij is een leider met een burgerlijke betrokkenheid op plaatselijk, nationaal en internationaal niveau die niet onopgemerkt is gebleven en ten eerste gewaardeerd wordt. Zijn vrijgevigheid, vriendelijkheid en opgewekte geest zijn hem in heel wat relaties in de gemeenschap en met de overheid, en ondermeer ook bij zijn dienst-

OLAV NILLES, PORFRET

Boven links: President Monson is een krachtig spreker en staat bekend om de geloofsversterkende ervaringen die hij weet te vertellen.

Boven rechts: Frances Johnson Monson, die op 7 oktober 1948 met Thomas S. Monson trouwde, is de gelijke van haar echtgenoot wat totale toewijding en onverdeelde loyaliteit aan de kerk, het gezin en vrienden betreft. **Onder:** President Monson is al 25 jaar werkzaam in de National Executive Board van de Boy Scouts of America, langer dan wie ook.

verlening aan een aantal bedrijven en organisaties, goed van pas gekomen.

Glen Snarr, met wie hij reeds 45 jaar samenwerkt in de Deseret News Publishing Company (president Monson is er de huidige bestuursvoorzitter van en broeder Snarr een van de leden van de raad van bestuur) heeft gezegd: 'De eerste keer dat ik Tom ontmoette, werkte hij op de afdeling reclame van de News en ik op de redactie. Hij was bijzonder dynamisch, enthousiast en efficiënt en had een scherpe geest en geheugen. Bovendien was hij zeer attent en meelevend. Tom heeft altijd om mensen gegeven. In dat opzicht is hij niet veranderd.'

Iemand die met president Monson betrokken is geweest bij maatschappelijke hulpverlening bevestigt die christelijke eigenschap van president

Zijn innemende glimlach en spontane lach weerspiegelen de oprechte liefde en bezorgdheid die president Monson heeft voor de mensen.

Monson: 'Veel mensen die zaken tot stand moeten brengen doen dat zonder rekening met anderen te houden, vooral dan als die anderen "de gewone mensen" zijn. President Monson echter is zeker iemand die veel gedaan krijgt, maar hij doet dat nooit op een ongevoelige manier. Hij is altijd erg attent en vriendelijk tegen me geweest.'

Robert H. Bischoff, al jarenlang een vriend en partner van president Monson in veel burgerlijke aangelegenheden, zowel voor de gemeenschap in Salt Lake City als voor de staat Utah, heeft onlangs opgemerkt: 'Ik ben al 50 jaar in zaken, maar in al die tijd ben ik van niemand meer onder de indruk gekomen dan van president Monson. De laatste 25 jaar zijn we elkaar honderden keren tegengekomen onder allerlei omstandigheden: op bestuursvergaderingen, comitévergaderingen, huwelijksrecepties, begrafenissen, sportevenementen, besloten etentjes en bij elkaar thuis. Onder al die omstandigheden voelt iedere aanwezige de warme

uitstraling van de persoonlijkheid van president Monson. Hij heeft de grote gave om in iedere omstandigheid zo natuurlijk en vriendelijk te zijn dat iedereen zich er thuisvoelt. Zijn scherpzinnigheid, feilloos oordeel en fotografisch geheugen zorgen ervoor dat veel mensen hem om zijn mening komen vragen over allerlei onderwerpen. Zijn reputatie strekt zich uit tot ver buiten de HLD-kerk, en hij wordt zowel nationaal als internationaal ten zeerste gerespecteerd door iedereen die met hem in contact komt.'

Iemand die op haar eigen manier de gelijke van president Monson is qua totale toewijding en onverdeelde loyaliteit aan de kerk, het gezin en hun vrienden is zijn lieve vrouw, Frances Johnson Monson. Zuster Monson is stil en bescheiden, maar zonder Frances Monson zouden we ongetwijfeld niet de Thomas Monson hebben die de kerk kent en bewondert. Wegens de roepingen van president Monson, waar hij al vroeg in hun huwelijk voor geroepen werd – vanaf die eerste roeping als wijkadministrateur tot zijn huidige roeping in het Eerste Presidium – heeft zuster Monson in 45 jaar bijna nooit naast haar echtgenoot kunnen zitten in kerkvergaderingen. 'Maar niet een

keer heeft zij daarover geklaagd,' zegt president Monson met overtuiging. 'Niet een keer in ons hele huwelijk heeft ze iets gedaan om mij van een of ander aspect van mijn bediening te weerhouden. Ik heb van Frances niets anders dan ondersteuning en aanmoediging ontvangen.'

De dochter van president en zuster Monson, Ann Monson Dibb, heeft onlangs over haar moeder gezegd: 'Toen wij opgroeiden, moest mijn vader wegen zijn verantwoordelijkheden als lid van de Raad der Twaalf vaak van huis weg. Vader reisde vaak af naar zendingsgebieden over de hele wereld; hij was dan vijf tot zes weken achtereenvolgend weg. Moeder vertelde ons dat hij zijn plicht deed en dat wij beschermd zouden worden gedurende zijn afwezigheid. Zij verwoordde die boodschap niet alleen, de kalme manier waarop zij voor alles zorgde wat nodig was, getuigde er evengoed van.'

'Mijn moeder verschilt van zoveel vrouwen van onze generatie. In plaats van de erkenning van de wereld te zoeken, heeft zij altijd erkenning gehaald uit eenvoudige zaken zoals de gelukkige glimlach van een zoon of de uitgestoken hand van een kleinkind. President Wilford Woodruff heeft eens gezegd dat de moeder meer invloed heeft op haar nageslacht dan enig ander persoon kan hebben, en dat haar invloed zich uitstrekt tot in de eeuwigheid. Ik ben dankbaar voor mijn moeder en voor haar invloed, en bid dat ik haar liefde

altijd waardig mag zijn. Als ik terugkijk op alle zegeningen die ik ontvangen heb als de dochter van een apostel van de Heer, dan is het allerbelangrijkste voor mij de gave en de zegening van de vrouw die hij huwde, mijn moeder.'

Toen hij enkele jaren geleden in Scandinavië op reis was, leerde president Monson een 26-jarige gehandicapte jongen kennen die John Helander heette. John was op een jeugdconferentie in Kungsbacka (Zweden) en besloot deel te nemen aan de 1500 meter hardlopen. Hij maakte geen enkele kans op de overwinning, en zelfs weinig kans op de eindstreep te bereiken. Maar hij verscheen aan de start.

Vanaf het startschot was het duidelijk dat John het moeilijk zou krijgen. De andere lopers stormden vooruit terwijl hij nauwelijks vertrokken was. Hij had zijn eerste ronde nog niet af of alle andere deelnemers waren hem al voorbijgegaan om hun tweede ronde te voltrokken. De wedstrijd werd gelopen en de winnaar reeds bekendgemaakt op het ogenblik dat John nauwelijks de helft van de afstand had afgelegd.

'Misschien dacht verder iedereen dat de wedstrijd voorbij was', aldus president Monson, 'en dat John uit de baan zou stappen en weggaan. Maar daar dacht John Helander duidelijk anders over.' Hij bleef gewoon verder lopen. Zijn snelheid was minimaal, zijn vermoeidheid des te groter. Maar zijn bedoeling was duidelijk, zelfs voor de meest cynische toeschouwer. Niemand

verliet de tribune. Het was duidelijk dat de wedstrijd – *de* wedstrijd – nog altijd aan de gang was.

Toen John Helander zijn 1500 meter voltooid had, schijnbaar uren nadat de andere deelnemers de eindstreep hadden bereikt, was het hele stadion in rep en roer. Het gejoel van de toeschouwers was oorverdovend. Strompelend, wankelend, uitgeput, maar triomfantelijk ging John Helander door het finishlint dat speciaal voor deze kampioen opnieuw was gespannen. Doorzetting, moed, toewijding, geloof – noem het zoals u wilt – hadden de overwinning gehaald.

Dat is een van de lievelingsverhalen van president Monson. Misschien doet het hem denken aan zijn vader die iedere taak waaraan hij begon, tot een goed einde bracht. Of aan zijn moeder die haar hele leven mild heeft gegeven aan hongerige bedelaars die aanbelden. De appel valt niet ver van de boom. Het hele leven van president Thomas S. Monson is erop gericht mensen geestelijk en stoffelijk te helpen slagen. Iedere John Helander die hij ontmoet heeft, is door Thomas Monson aangemoedigd. Hij is bekend met hun nederig begin en wat zij allemaal in het leven moeten ontberen – en dat geeft hem des te meer reden om zijn liefde, loyaliteit en vrijmoedigheid voor hen in de strijd te gooien. Indien John Helander zijn wedstrijd vandaag zou lopen, zou Thomas S. Monson zich naast de baan, of desnoods erop, be-

vinden om hem aan te moedigen, en 'de handen die slap hangen op te heffen en de zwakke knieën te sterken'. Als het er dan op een of ander ogenblik naar uit zou zien dat John, of de duizenden die hij vertegenwoordigt, de wedstrijd niet kan uitlopen, dan zou de reus Tom Monson hem gewoon in de armen nemen en naar de overwinning dragen. Succes zou verzekerd zijn. Aan verliezen zou men niet eens denken. Met Thomas S. Monson in de wedstrijd zou de overwinning in Christus verzekerd zijn.

Deze man, die wij in dit nieuwe Eerste Presidium van de kerk steunen, is een afwerker, een winnaar en een vriend voor iedereen die hij ooit heeft gekend. Hij is de man die door wijlen ouderling Bruce R. McConkie van het Quorum der Twaalf ooit eens 'een genie in kerkelijk bestuur' is genoemd. Maar hij is tevens de man van wie het grootste talent volgens zijn dochter erin bestaat dat hij 'herinneringen voor zijn kleinkinderen' achterlaat. Dat doet deze man blijkbaar allemaal – en helemaal!

Wanneer hij ten slotte voor de Heiland van de wereld zal verschijnen en bij Hem de blik zal aanschouwen die hij altijd al heeft liefgehad op zijn lievelingsschilderij, zal president Thomas S. Monson ongetwijfeld kunnen zeggen: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden' (2 Timoteüs 4:7). □

LESGEVEN AAN TIENERS

Debra Lacy

ILLUSTRATOR: DAVE McDONALD

In de jaren dat ik les heb gegeven, heb ik een aantal dingen geleerd die helpen om tieners in kerkelijk verband doeltreffend les te geven.

Het belangrijkste dat ik heb geleerd is dat we moeten zorgen dat we de Geest verkrijgen. Tieners hebben niet alleen hulp nodig om de beginselen van het evangelie te begrijpen, ze hebben ook hulp nodig om te begrijpen hoe de herstelling op hun van toepassing is. De Geest kan die hulp verschaffen. Als de Geest aanwezig is, kan deze een kalmerende en motiverende invloed hebben op de leden van de klas.

Ik ben erachter gekomen dat tieners erkend willen worden, dus kijk ik hun in de ogen en toon ik aandacht voor hen door hun namen te gebruiken. Ik heb ook ontdekt dat mijn leerlingen eerder geneigd zijn om op te letten en gedachten uit te wisselen, als ik het doel en het belang van de les aan hen uitleg.

Onmiddellijk oogcontact met degenen die de les begin-

nen te verstoren, is een manier om een probleem te beteugelen voordat het zich voordoet. Ik loop ook graag door de klas terwijl ik lesgeef – jongeren gedragen zich over het algemeen beter wanneer de leraar dicht in de buurt is. Het kan zelfs helpen als de leraar even een hand op de schouder van een levendig lid van de klas legt, teneinde een sfeer te behouden waarin kan worden geleerd. Wanneer jonge mensen met respect en vertrouwen worden behandeld, reageren ze gewoonlijk ook in die geest.

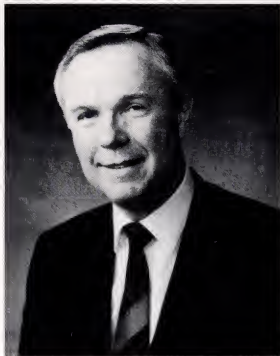
Ik houd ervan de klas bezig te houden door ze te laten lezen, te discussiëren of een situatie te laten uitbeelden. Afwisseling houdt het leren – en het lesgeven – spannend.

Na iedere les beoordeel ik mezelf. Ik stel vast wat er voor verbetering vatbaar is en merk op welke ideeën succes hadden. Door voort te bouwen op eerdere ervaringen, blijf ik steeds leren hoe ik een sfeer kan scheppen waarin evangelieonderwerpen met gespannen aandacht kunnen worden besproken. □

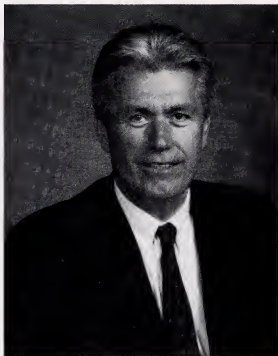
Reorganisatie presidium Gebied Europa

Ouderling Robert K. Dellenbach
eerste raadgever

Ouderling Dennis B. Neuenschwander
president

Ouderling Dieter F. Uchtdorf
tweede raadgever

Het Eerste Presidium heeft ouderling Dieter F. Uchtdorf benoemd als tweede raadgever in het presidium van het Gebied Europa.

Ouderling Dennis B. Neuenschwander blijft president, en ouderling Robert K. Dellenbach eerste raadgever. Alle drie de broeders zijn lid van de Zeventig.

Ouderling Uchtdorf, die in de algemene conferentie van april 1994 in de functie van lid van de Zeventig is gesteund, vervangt ouderling C. Max Caldwell, die tweede raadgever is geworden in het Gebied Filipijnen-Micronesië. «

Hulp aan Rwanda

De kerk heeft met medewerking van betrouwbare internationale hulpverlenende instanties noodpakketten ter waarde van ongeveer 1,5 miljoen gulden gedistribueerd in Rwanda. Het Eerste Presidium had hiertoe opdracht gegeven.

Tot deze hulpactie was besloten nadat de omvang van de ramp duidelijk begon te worden. De hulp bestond uit:

- * Ongeveer 150.000 kilo voedingsmiddelen, medische benodigdheden, kleding en dekens ter waarde van 1,1 miljoen gulden. (Kerkfunctionarissen werden geïnformeerd dat, hoewel er grote voorraden van dit soort goe-

deren liggen opgeslagen in plaatsen buiten Rwanda, de schenking van de kerk naar behoefte zal worden aangesproken.)

- * 200.000 gulden om de goederen van de kerk te distribueren.
- * 200.000 gulden om de door anderen geschonken goederen te distribueren.
- * Medicijnen en zeep, ter waarde van 20.000 gulden.

Rwanda is niet het enige land waar de kerk humanitaire hulp biedt. In de voorbije jaren heeft de kerk aan tal van organisaties en projecten in meer dan 50 landen personeel, geld en andere middelen ter beschikking gesteld. «

Acties in Apeldoorn voor kinderfonds

Paul Jongejan

Voor de tweede keer bracht de wijk Apeldoorn door middel van twee acties geld bijeen voor een goed doel. Was het vorig jaar voor Foster Parents, dit jaar was het voor het Ronald McDonald Kinderfonds.

De eerste actie was deelname aan een internationaal Apeldoorns sportevenement, de 24-uurloop. Een team van 10 man, bestaande uit kerkleden en vrienden, was

(elkaar afwisselend) van vrijdag 14.00 uur tot zaterdag 14.00 uur aan het hardlopen. Doordat ze zich per kilometer lieten sponsoren, verdienden zij zo geld voor het goede doel.

De tweede actie, enkele weken later, was een open huis met een 'rommel'-markt en andere activiteiten, onder de bezielende leiding van br. Heinrichs, PR-man van de wijk en voorzitter van het activiteitencomité.

Een heel groepje mensen stond voortijdig al te wachten om na het opengaan van de deur de rommelmarkt te bestormen. Ze moesten eens weten hoe dicht de schatten van 'de onnaspeurlijke rijkdom van Christus' (Ef. 3:8) bij hun jacht op aardse koopjes binnen hun bereik lagen. Wat dat betreft zijn veel mensen net als kinderen die paaseieren zoeken: soms staan ze met hun neus bovenop 'de verborgenheden Gods' (Kol. 2:2-3) maar kijken er straal overheen.

Van de gelegenheid om te schieten werd ook druk gebruik gemaakt; verder kon men blaaspijltjes schieten, pijltjes werpen en andere dingen doen. Ook kon men zich laten schminken. Enkele tieners maakten zo gebruik van de gelegenheid om openlijk hun liefde voor een leeftijdgenoot te belijden: de zusters Silver Face hadden de naam van hun geliefde op hun voorhoofd staan. Uiteraard werden er ook smikkelwaar en drin-

ken verkocht, want de maag wil ook wat.

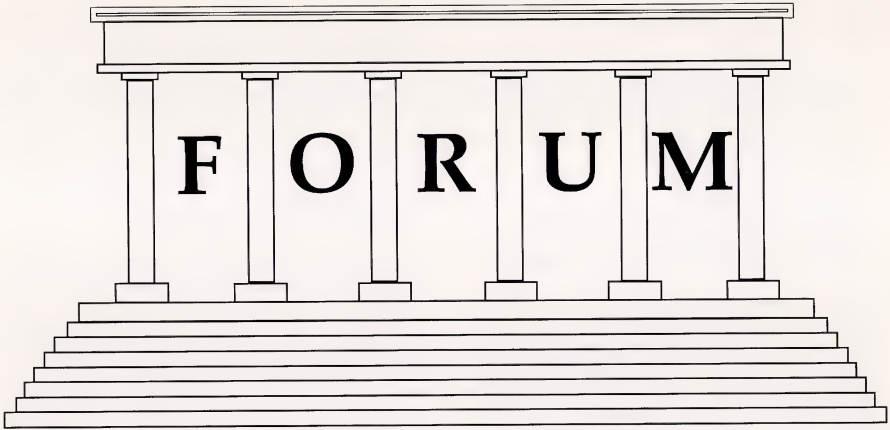
De activiteiten brachten samen ongeveer 2000 gulden op, die naar het Ronald McDonald Kinderfonds ging. Dit fonds beheert huizen waar ouders van ernstig zieke kinderen zich kunnen terugtrekken, bijkomen of zelfs overnachten. Dit laatste kan des te meer nodig zijn omdat het kinderen betreft die in speciale ziekenhuizen liggen en dus veelal zo ver van huis, dat het heen en weer trekken voor hun ouders na een tijdje weleens te zwaar wordt. Dank zij de Ronald McDonald-huizen kunnen de ouders de last van dat getrek dus verlichten zonder ervoor thuis te hoeven blijven. Zo kunnen de jonge patiënten en hun ouders toch zoveel mogelijk samen zijn.

In de hal werd een videoband van het fonds vertoond en lagen er folders, zodat de mensen ook konden zien wat nou precies het (goede) doel van de acties was.

Het was een goede actie, enerzijds doordat ze de kerk eens van een andere kant liet zien, anderzijds doordat het leden de gelegenheid bood om samen sociaal bezig te zijn. Daarom: op naar de derde versie van deze dubbele actie. <

Broeder Henk Heinrichs overhandigt namens de Wijk Apeldoorn een symbolische cheque aan een vertegenwoordigster van het Ronald McDonald Kinderfonds.

forum (Lat.), o., 1. (oorspr.) markt, plein te Rome, m.n. dat tussen Kapitoel en Palatijn waar het volk samenkwam om de publieke zaken te bespreken, recht te doen enz.; vand. oneig. voor openbare gerechtshoofden: *iets brengen voor het forum der publieke opinie*, het in openbaar bespreken; - (rechtst.) *het forum van de eiser*, het bevoegde gerecht, de bevoegde rechter; - 2. (-s), bijeenkomst waarop een of meer deskundigen c.q. kunstenaars een inleiding houden over een bep. onderwerp en daarna daarover in discussie treden met het publiek; - ook voor de groep deskundigen zelf: *de vraag wordt aan het forum voorgelegd*; - avond, m. (-en); -**bijeenkomst**, v. (-en); -**discussie**, v. (-s); -**gesprek**, o (-ken); -**lid**, o. (...leden).

Hoe u een getuigenis kunt krijgen en houden

We kunnen verschillende stappen nemen om een getuigenis te ontwikkelen en te houden, bijvoorbeeld:

- * Verlang naar een getuigenis en geloof dat u er een zult krijgen. In Ether 12:6 verklaart Moroni: '(...) betwist het echter niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof.'
- * Onderzoek de Schriften. Wij hebben op het ochtendseminarie veel geleerd over de Bijbel en het Boek van Mormon. We hebben er een veel betere dag door.
- * Onderhoud de geboden. De jongevrouwenaarden zijn een hoogwaardige leidraad: Geloof, goddelijke aard, eigenwaarde, kennis, vrije keuze en verantwoordelijkheid, goede werken, en integriteit. Ons getuigenis wordt ook versterkt door aan onze persoonlijke vooruitgang te werken.
- * Bid dat u een getuigenis krijgt en dat kunt versterken. In Matteüs 7:7-8 staat: 'Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal ontpedaan worden. Want een ieder, die bidt, ont-

vangt, en wie zoekt, vindt, en wie klopt, hem zal ontpedaan worden.'

- * Geef uw getuigenis aan anderen. In Matteüs 5:15 staat: 'Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen, die in het huis zijn.' Door met de zendelingzusters samen te werken, wordt het evangelie verspreid en ons getuigenis versterkt.
- * Dien anderen. Als we onszelf verliezen in dienstbetoon aan anderen, zien we het evangelie in actie. Dat versterkt echt ons getuigenis.

Wij kunnen, gelijk Joseph Smith en Sidney Rigdon in Leer en Verboden 76:22, verklaren: 'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!' Door het evangelie elke dag na te leven en kloekmoedig te blijven, versterken wij ons getuigenis op natuurlijke wijze.

— **Lauwermeisjesklas, Wijk Sioux City, Ring Sioux Falls (South Dakota)**

Met de volgende eenvoudige stappen kunnen we ons getuigenis ontplooiën en constant houden:

- * Wees bereid om te bidden. Als u bereid bent om te bidden, komt u erachter dat u een liefhebbende Vader en een liefhebbende Heiland hebt.
- * Wees bereid het evangelie te aanvaarden en dat Jezus voor u heeft geleiden.
- * Bid om hulp en leiding.
- * Bestudeer de Schriften.
- * Neem wekelijks deel aan het avondmaal.
- * Draag het evangelie uit.

— Terry K. Holcomb II, Sacramento, Californië

Ons wordt voortdurend geleerd in de kerk dat gebed en schriftstudie belangrijk zijn voor het in stand houden van onze band met onze Heer. Ik denk dat we ons er vaak niet van bewust zijn hoe belangrijk die zaken eigenlijk wel zijn. Er schieten mij twee woorden te binnen als ik nadenk over mijn getuigenis: verlangen en actie.

Ik voel verlangen als ik de Schriften onderzoek en ernaar streef oprecht met mijn Vader in de hemel te communiceren. Zolang ik het verlangen heb mijn getui-

genis te sterken, streef ik naar gerechtigheid. Die rechtvaardige verlangens moet ik in daden omzetten en op de proef stellen. Als dat verlangen begint te verslappen, weet ik dat ik onachtzaam ben geweest in mijn verstandhouding met God. Als we een getuigenis willen hebben van de leringen van Christus, moeten we er dagelijks naar streven die met ons leven te verweven. Met andere woorden, door de woorden in de Schriften op ons leven toe te passen, zullen we de kennis ontvangen die we verlangen.

— Cynthia Allton, St. George (Utah)

Na een ingrijpende, persoonlijke ervaring vijf jaar geleden, begon ik meer naar de tempel te gaan. Ik las dagelijks in de Schriften. Ik hing een plaat van de Heiland aan de muur. Onder het autorijden luisterde ik naar bandjes over openbaring begrijpen. Maar bovenal begon het gebed voor mij belangrijk te worden.

Door die zaken werd ik geestelijker, waardoor mijn getuigenis groeide. Ik ben gaan beseffen dat de Heer werkzaam in mijn leven kan zijn als ik mijzelf waardig houd om persoonlijke openbaring te ontvangen. Daarvan wil ik zoveel mogelijk getuigen.

— Sondra Dahl-Hansen, Boise (Idaho)

1 Lees dagelijks in de Schriften; bid om kracht en leiding.

2 Werk aan uw spiritualiteit; leef het evangelie na; streef naar gerechtigheid.

3 Ga vaak naar de tempel; bezoek de kerkvergaderingen.

4 Sla acht op de leringen van de kerkleiders.

Centra voor familiegeschiedenis

In augustus hebben wij onder een artikel over twee genealogiedagen een lijst gepubliceerd met alle centra voor familiegeschiedenis in Nederland. Om u zo goed mogelijk in staat te stellen in contact te komen met een centrum bij u in de buurt, vindt u hieronder, wegens enkele wijzigingen in adres- en telefoongegevens, een bijgewerkte lijst.

NB: Daar de meeste centra slechts enkele dagdelen per week geopend zijn, en sommige zelfs uitsluitend op afspraak werken, is het verstandig om eerst te bellen voordat u het centrum van uw keuze bezoekt. De meeste vermelde telefoonnummers zijn van de centra zelf, zodat het kan gebeuren dat u daar op bepaalde dagdelen geen gehoor krijgt. Voor Dordrecht is in overleg een privé-telefoonnummer vermeld dat u kunt gebruiken om afspraken te maken.

Centra voor familiegeschiedenis in Nederland

Amsterdam	Zaaiersweg 17	1097 SM Amsterdam	020-6944990
Apeldoorn	Boerhavestraat 62	7314 NG Apeldoorn	055-211179
Den Haag	Leersumstraat 11	2546 TE Den Haag	070-3211156
Den Helder	Texelstroomlaan 4	1784 EB Den Helder	02230-23074
Dordrecht	Singel 312	3311 HL Dordrecht	01856-1024
Eindhoven	De Koppele 1A	5632 LE Eindhoven	040-423526
Groningen	Paterswoldseweg 531	9728 AR Groningen	050-256271
Heerlen	D.Hesseplein 26A	6411 CH Heerlen	045-717863
Leeuwarden	Sophialaan 3	8911 AE Leeuwarden	058-135361
Rotterdam-N.	Oosteinde 73	3061 SN Rotterdam	010-4149883
Utrecht	Prinses Irenelaan 51A	3454 HB Utrecht	030-444218

DE KINDERSTER

94 E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OKTOBER 1994

DE INFLUISTERINGEN VAN DE GEEST

Ouderling **Richard G. Scott**

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Jaren geleden kreeg ik tijdens een zomervakantie een baantje op de boot van een oestervisser op de Long Island Sound. Met zijn vieren deelden we toen een ruimte die niet groter was dan een busje. Eerst beschouwden de anderen mij als een spion van de baas, daarna als een jongen die de moed niet had om 'te leven als een echte man'. Ze maakten het me echt moeilijk. Toen ze ten slotte inzagen dat ik niets verkeers wilde doen om te bewijzen dat ik een man was, hielden ze ermee op en werden we vrienden. Daarna kwamen ze me één voor één om hulp vragen.

Julie weten wat goed en wat kwaad is. Wees een voorbeeld in het doen van het goede. Misschien zul je aanvankelijk niet begrepen worden of niet de vrienden krijgen die je graag had gewild. Maar uiteindelijk zullen ze je respecteren, en vervolgens bewonderen. Velen zullen in stilte naar je toe komen om kracht te ontvangen van jouw geestelijke vlam. Je kunt het, dat weet ik zeker.

Op de omslag:

Illustrator: Dick Brown

Je hebt al wel gemerkt dat sommige van je vrienden hun ouders en kerkleiders willen laten geloven dat zij goed leven, terwijl ze zich stiekem anders gedragen. Er kunnen opwindende momenten zijn die zij als plezierig beschouwen, maar ze zullen nooit echt rust kunnen vinden of echt gelukkig zijn. Wanneer je de geboden van God onderhoudt, kun je wel echt rust vinden en gelukkig zijn, en is de Heilige Geest je metgezel.

ILLUSTRATOR: ROBERT MCKAY

Wanneer je met een vriend alleen bent, praat dan over goed doen en goed zijn. Je zult de inspiratie van de Heer krijgen zodat je zult weten wat je moet doen. De gevoelens en ingevingen die je dan zult hebben, zullen een sterke motivatie geven om het goede te doen. Zij die het kwade doen en willen dat het ongestraft blijft, zullen zich nooit zo voelen. Als je het niet prettig vindt om het goede met je vrienden te bespreken, zijn ze je vrienden niet.

Dan doe je er goed aan andere vrienden te zoeken. Terwijl je dit leest, zullen er onder jullie zijn die de ingeving van de Geest gekregen hebben in verband met iets wat de Heer van je verwacht. Die influisteringen zijn een persoonlijke boodschap van de Heer aan jou. Onthoud die boodschap, volg die na en je zult gelukkiger zijn. □

(Naar een toespraak die ouderling Scott gegeven heeft tijdens de algemene aprilconferentie in 1989.)

HET VERBOND

Steven Iverson

Met de vinger telde Carine op haar kalender van de dierentuin hoeveel dagen haar nog restten voor haar doopdienst. Het was zondag en over zeven dagen zou ze acht jaar worden. Dan kon ze gedoopt worden.

Ook vandaag was het best een belangrijke dag, zelfs een beetje een enge dag. Vandaag zou ze immers het doopgesprek hebben met de gemeentepresident. President Stevens was wel een vriendelijke man, maar Carine was een beetje bang dat hij

haar zou vragen de geloofsartikelen op te zeggen, of de tien geboden, of iets anders.

'Carine,' riep haar moeder, 'tijd om op te staan! Weet je 't nog, je hebt meteen na de avondmaalsdienst een gesprek met de gemeentepresident.'

Carine gleed uit haar bed en knield neer. Tijdens haar gebedje kreeg ze een warm gevoel en voelde ze dat alles goed zou verlopen. Ze dacht dat dit het rustige gevoel was dat zij volgens zuster Meyers, haar

KGW-lerares, kon krijgen door de Heilige Geest.

'Uit de weg!', gromde Natan even later toen hij haar voorbijliep naar de badkamer. Lieve hemel!, dacht Carine, ik hoop echt dat hij niet de hele dag zo blijft mopperen. Maar Natan was nog steeds aan het mopperen toen ze met hun ouders naar de kerk reden.

'Goeiemorgen, Carine. Over een week is het jouw grote dag, nietwaar?' Carine voelde een bekende arm om haar heengeslagen; het was zuster

ILLUSTRATOR: JILL YOUNG

VAN CARINE

Meyers. 'Jouw gesprek met president Stevens is vandaag zeker? Ik weet zeker dat je helemaal klaar bent voor de doop!'

Zuster Meyers gaf haar altijd een bijzonder gevoel. Maar dat goede gevoel verdween weer toen ze Natan zag komen, nog altijd met dat gefronste voorhoofd. Net op hetzelfde ogenblik kwam president Stevens de kapel uit. 'Carine, ik zie je na de kerkdiensten, in orde?', zei hij met een brede, warme glimlach.

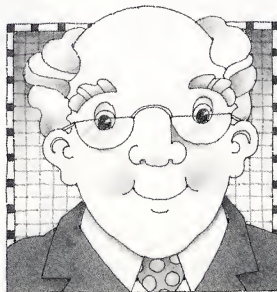
Carine knikte instemmend en glimlachte terug. Ons gesprek zal misschien wel goed verlopen, dacht ze bij zichzelf.

Toen glimlachte president Stevens naar Natan. Maar die glimlachte niet terug – vandaag zou hij een onverbeterlijke mopperpot zijn. De gemeentepresident zei eenvoudig: 'Natan, denk je eraan?'

Wonderen zijn de wereld nog niet uit, dacht Carine toen Natan begon te grijnzen en daarna president Stevens breed toelachte!

'Ik zal eraan denken.' Natans lach werd breder en bleef terwijl hij de gang verder inliep. Heb ik nu een wonder meegemaakt?, vroeg Carine zich af. En waar moest Natan aan denken?

Tijdens de avondmaalsdienst keek Carine even opzij naar Judy. Zij vond dat Judy om de een of andere reden altijd bedroefd keek. Toen Judy opkeek van haar zangboek, begon zij

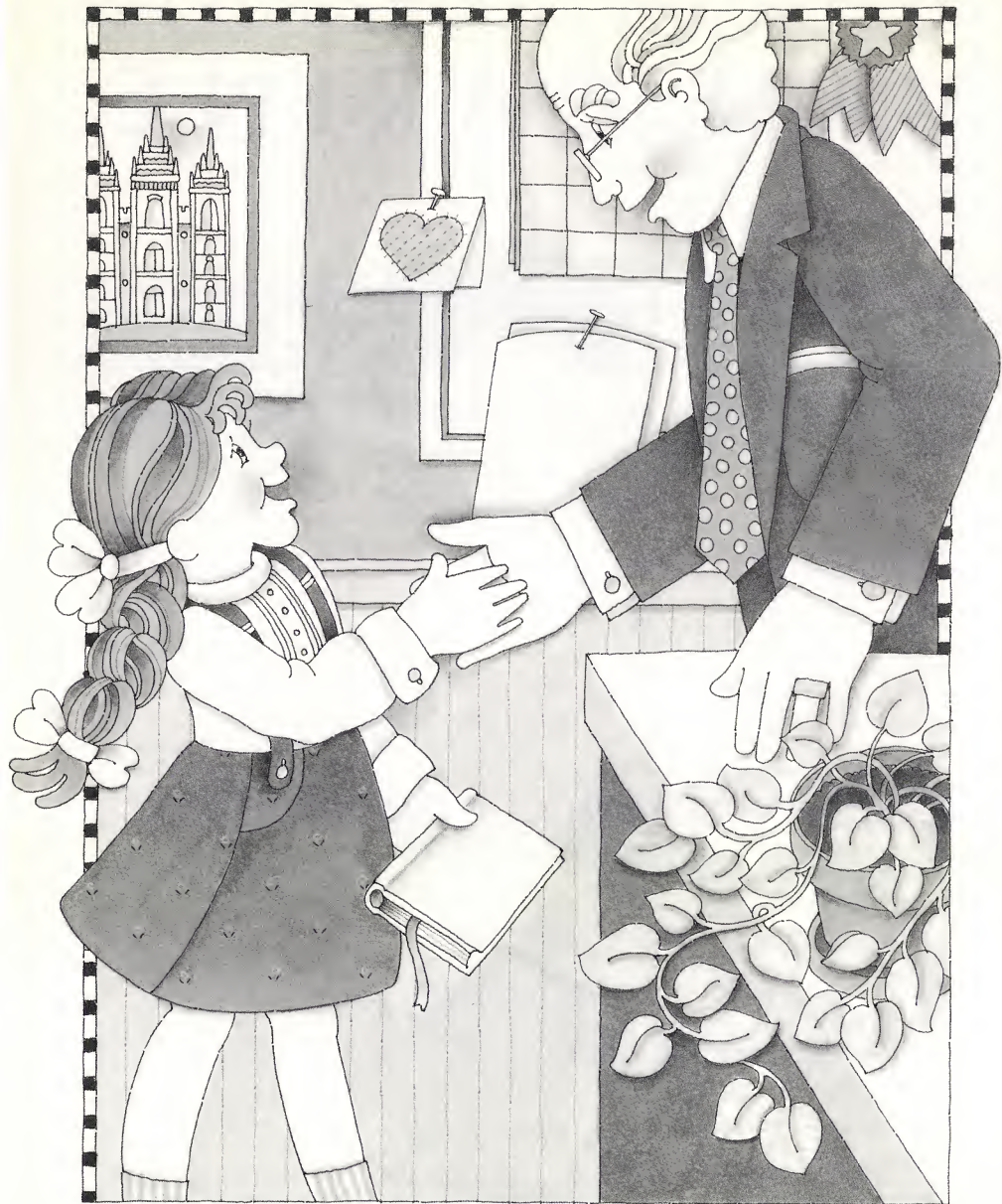
te glimlachen! Carine volgde haar blik en zag dat president Stevens op het podium naar Judy glimlachte.

Hoe kan hij Natan en Judy laten glimlachen terwijl daar verder niemand in slaagt? dacht Carine bij zichzelf. De vergadering was al snel voorbij en de leden stonden met elkaar te praten in de gang. 'Carine?', ze voelde hoe iemand haar zachtjes op de schouder tikte. 'Ben je klaar voor ons gesprek?' Carine knikte en volgde de gemeentepresident naar zijn kantoor.

'Ik ben blij dat we even samen kunnen praten over jouw doop', begon president Stevens. 'Vind je het goed dat we met een gebed beginnen?'

Na het gebed nam hij de Schriften en vroeg Carine: 'Weet je nog toen de profeet Abinadi koning Noach probeerde te vertellen over God? Er was maar één persoon uit het gevolg van de koning die geloofde wat Abinadi vertelde, namelijk Alma. Na zijn bekering bracht Alma andere mensen bij elkaar en onderrichtte hen het evangelie. Hij zei dat mensen die klaar zijn om zich te laten dopen, gewillig moeten zijn om "met de treurenden te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen"' (Mosiah 18:9).

Carine was blij dat zuster Meyers alles wat zij over Alma las, reeds

besproken had in de klas. Toen president Stevens aan Carine vroeg of zij gewillig was alles te doen waar Alma over gesproken had, antwoordde zij oprecht met ja.

'De volgende verzen spreken over een verbond tussen het volk en God. Weet jij wat een verbond is?', vroeg president Stevens haar. Een verbond? Neen! Dit is nou de test, en ik kan het me niet meer herinneren! 'Wel, uh, niet echt, neen', was het enige wat ze mompelend kon zeggen.

'Geen nood, Carine. Veel mensen weten het niet zo goed. Een verbond is een overeenkomst, of een belofte, tussen twee personen. Zij komen overeen, of verbinden zich ertoe, dat zo lang een van beiden zich houdt aan datgene wat is overeengekomen, de andere partij verplicht is zich aan zijn belofte te houden. Alma zei dat de doop een verbond is tussen God en ons. Wij stemmen ermee in ons te laten dopen, altijd aan de Heiland te denken en zijn geboden te onderhouden, en Hij verbindt zich ertoe zijn Geest altijd bij ons te laten zijn. Begrijp je dat?'

'Min of meer, ja.'

De gemeentepresident glimlachte. 'Misschien is het gemakkelijker te begrijpen als jij en ik ook een eenvoudige overeenkomst sluiten. De afspraak is de volgende: Ik beloof dat, wanneer ik jou zie, hetzij hier in de kerk, hetzij ergens anders, ik naar jou zal glimlachen, ook als ik me op

dat moment niet zo gelukkig voel. Maar als ik dat doe, moet jij me beloven dat je ook naar mij zult lachen, ook als jij daar geen zin in hebt. Denk je dat we die afspraak met elkaar kunnen maken?'

'Ja, hoor: die afspraak kan ik wel maken.'

'Afgesproken. Laten we elkaar de hand schudden als teken van onze afspraak om naar elkaar te glimlachen.' Zij stak haar kleine hand uit en zijn hand omsloot de hare helemaal. Zijn hand voelde warm en stevig aan, niet eng.

'Weet je, net zoals onze handdruk een teken is van de overeenkomst die wij gemaakt hebben, zo zal jouw doop een teken zijn van het verbond, of de heilige overeenkomst, die je maakt met God. Hij zal jou zijn Geest sturen wanneer jij de naam van Jezus

Christus op je neemt door je te laten dopen, aan Hem te denken en zijn geboden te onderhouden. Het avondmaalsgebed zal je helpen om te blijven denken aan dit heilig verbond dat je met je Hemelse Vader gaat sluiten. Begrijp je het nu wat beter?'

'Ja, president Stevens, glimlachte Carine.

'Ik denk dat je klaar bent voor je doop, Carine. Zeg maar aan je ouders dat ik met hen wil spreken over de voorbereidingen van je doopdienst.'

Carine stond op en grinsde nog even: 'President Stevens, hebt u die afspraak om te glimlachen ook gemaakt met de andere kinderen die zich hebben laten dopen?'

'Inderdaad Carine. Iedereen, zelfs de volwassenen, die in onze gemeente gedoopt zijn sinds ik gemeentepresident ben, hebben diezelfde afspraak met mij gemaakt. Ik denk dat het iedereen helpt om beter te begrijpen wat een verbond is, en telkens als we naar elkaar glimlachen, denken we eraan hoe heilig ons doopverbond is. Hun glimlach is voor mij het bewijs dat zij gelukkig zijn dat zij verbonden met hun Hemelse Vader gesloten hebben. Denk je dat ook niet?'

Carine dacht aan Natan en Judy en was het eens met de gemeentepresident. Zij glimlachte en haastte zich naar buiten om haar ouders te zoeken. □

IK BEN EEN VREDESTICHTER

Judy Edwards

'Zalig de vredestichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden' (Matteüs 5:9).

Wat zou jij doen als je vader of moeder je heel rustig en onder vier ogen zou vragen om een dag lang een vredestichter te zijn? Dat is onlangs gebeurd met een aantal kinderen. Lees hieronder wat zij ervan vonden om een vredestichter te zijn.

Jeffrey (7 jaar): 'Een vredestichter is iemand die andere mensen gelukkig maakt en geen ruzie maakt. Ik wenste dat we dit vaker zouden doen, want telkens als ik gemeen tegen iemand wilde zijn, dacht ik aan wat Jezus gedaan zou hebben.'

Christian (6 jaar): 'Ik heb mijn zus geholpen bij de helft van haar werk. Ze was erg verbaasd en zei dankjewel. Ik maakte een eind aan een ruzie op school en zei tegen de andere jongens dat ze moesten ophouden met ruzie maken en vriendelijk moesten zijn.'

Katie (10 jaar): 'Het is moeilijker dan ik dacht om een vredestichter te zijn. Mijn moeder zei dat het belangrijk is dat ik het oefende. Eerst wilde ik niet meedoen, maar ik bleef rustig in plaats van me eraan te ergeren. Als je een vredestichter bent, maak je iedereen gelukkiger, maar het is niet gemakkelijk.'

Jeff (12 jaar): 'Toen moeder me vroeg om een vredestichter te zijn, zei ik dat ik mijn best zou doen. Ik vroeg haar om samen te bidden zodat mijn Hemelse Vader mij zou helpen. Ik vond het een bijzondere ervaring! Ik veroorzaakte geen problemen op school en voelde me heel blij. Ik wil het morgen opnieuw proberen.'

Rosemary (10 jaar): 'In een groot gezin is er veel samenwerking en vrede nodig en ik ben blij dat ik het vrede stichten heb mogen proberen. Ik heb ondervonden dat het betekent dat je vriendelijk bent, en ik heb gezien dat het andere mensen vredelievend maakt. Ik kreeg er zelf ook een vredig gevoel door.'

Rebecca (9 jaar): 'We reden met ons gezin in de auto en ik kon zien dat mijn vader en moeder niet erg gelukkig waren met elkaar, dus begon ik te zingen: 'Ons gezin kan eeuwig zijn' (De Kinderster, maart 1993, blz. 8). Na enkele minuten waren mijn ouders aan het glimlachen en was alles weer in orde.'

Jamie (8 jaar): 'Toen mijn broertjes ruzie aan het maken waren over wie het eerst iets mocht doen, hielp ik hen door ze allebei voor te laten gaan. Omdat ik wist dat ik op die manier de vredestichter was, sprak ik rustig tegen ze in plaats van te schreeuwen. Dat gaf me een fijn gevoel.'

Mary Jane (11 jaar): 'Je bent een vredestichter als je het goede voorbeeld geeft en probeert een eind te maken aan ruzies in plaats van ermee te beginnen. Vandaag verschilde niet zoveel van de andere dagen, omdat ik iedere dag probeer een vredestichter te zijn.'

Instructies

Probeer eens een dag lang een vredestichter te zijn! Maak op de volgende bladzijde een verslag van je pogingen om een vredestichter te zijn en stop het blad in je vredesboek.

Ideeën voor de participatieperiode

1. *Laat de kinderen die dat willen vertellen over hun ervaringen als vredestichter.*
2. *Vertel verhalen over bekende vredestichters. Laat daarna iedere klas een van die verhalen uitbeelden terwijl de andere kinderen raden om welke persoon het gaat. Voorbeelden: Abraham (zie Genesis 13:5–12), koning Benjamin (zie Moshah 4:11–15), Melchizedek (zie Alma 13:17–18), de rechtschapen Lamanieten (zie Alma 24:17–19), Joseph Smith (zie Helden B, de verhalen 3, 5, 6 op blz. 69–70), John Taylor (zie Helden B, blz. 194–195), Jacob Hamblin (zie Helden B, blz. 175–180).*
3. *Laat de kinderen per klas situaties bespreken waarin zij vredestichters kunnen zijn. Laat hen daarna verslag uitbrengen aan de andere kinderen. (Zie KGW-A, blz. 119–121.)*
4. *Zing het vierde vers van het lied 'Ik voel uw liefde, Heer' (De Kinderster, maart 1994, blz. 6–7) en bespreek met de kinderen op welke manieren zij vredestichters kunnen zijn wanneer zij met anderen delen, anderen dienen en aan anderen geven.*
5. *Vredestichters worden kinderen van God genoemd. Bespreek op welke manier vredestichters lijken op hun Hemelse Vader en Jezus Christus. Laat de kinderen Jesaja 9:5 lezen (2 Nephi 19:6) om te weten te komen wie de Vrededorst is. Zing 'Ik wil graag als Jezus worden' (De Kinderster, april 1990, blz. 6–7). □*

Bladzijde voor vredeftichters

'Zalig de vredeftichters, want zij
zullen kinderen Gods genoemd worden'
(Matteüs 5:9).

Een vredeftichter zijn betekent:

Ik heb het volgende gedaan om een vredeftichter te zijn:

Hoe ik het vind om een vredeftichter te zijn:

CREATIEVE VRIEND

1. *Yésica Belén Martínez Hernández* (10) uit Cuernavaca, Morelos (Mexico) houdt graag toespraken en leest graag in de Schriften in het jeugdwerk omdat ze daardoor Jezus beter leert kennen.

2. *Areli Eunice Martínez Hernández* (4) uit Cuernavaca, Morelos (Mexico) vindt de gezinsavond leuk, vooral wanneer ze zelf een taak heeft. Zij houdt van de leerkrachten in het jeugdwerk.

3. *Angel R. Almada* (12) uit Carolina (Puerto Rico) tekent graag en schrijft graag in zijn dagboek. Hij leert Engels en vindt het leuk om grappen uit te halen met zijn gezinsleden.

4. *Yaritza Michell Colón* (10) uit Carolina (Puerto Rico) houdt van tekenen en handvaardigheid. Vooral poppen maken vindt ze leuk.

5. *Axel J. Colón* (7) uit Carolina (Puerto Rico) houdt van fietsen, computerspelletjes, gewichtheffen en basketbal. Hij vindt het leuk om met zijn ouders naar het strand te gaan.

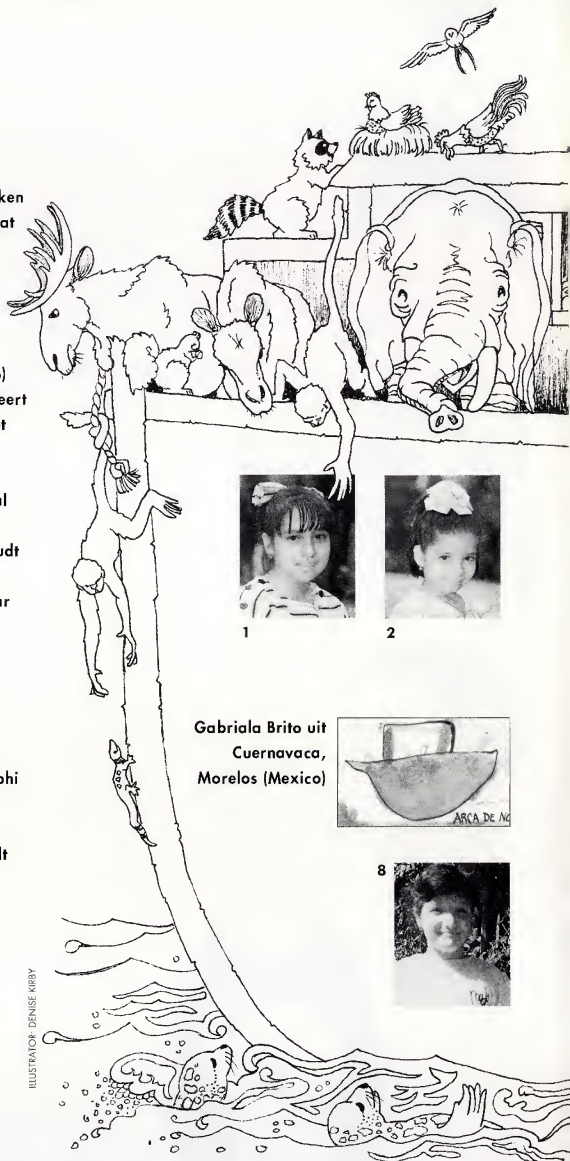
6. *Tabea Schwing* (11) uit Donaueschingen (Duitsland) gaat graag naar het jeugdwerk en de vasten- en getuigenisdienst. Haar hobby's zijn: schilderen, fietsen, rolschaatsen en lezen.

7. De lievelingstekst uit de Schriften van *Georg Schwing* (9) uit Donaueschingen (Duitsland) is 1 Nephi 3:7. Hij houdt van voetbal, computerspelletjes, worstelen en autootjes.

8. *Christina Gezova* (7) uit Sofia (Bulgarije) speelt graag met haar vriendjes en houdt van zingen. Ze wil later operazangeres worden.

9. *De kinderen van het jeugdwerk* van Barrio Palmas uit Cuernavaca, Morelos (Mexico) doen de groeten aan alle kinderen in de hele wereld.

10. *Roberto Domingues Maldonado* uit Ciudad del Carmen (Mexico) was de beste leerling van groep zeven in zijn stad. Roberto heeft het Boek van Mormon helemaal uitgelezen.

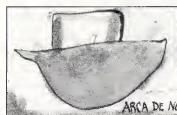

1

2

Gabriela Brito uit Cuernavaca, Morelos (Mexico)

8

EN IN HET NIEUWS

3

Romy Yaneli uit
Cuernavaca,
Morelos (Mexico)

4

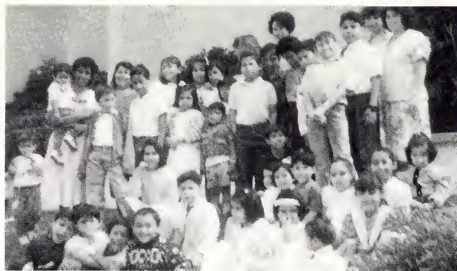
5

6

7

9

Ashley Vince
Casillas uit
Cuernavaca,
Morelos (Mexico)

10

ILLUSTRATOR: SHAUNA MOONEY KAWASAKI

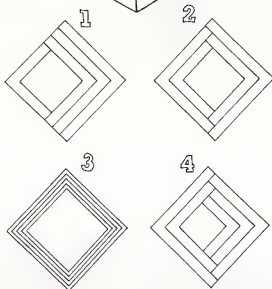
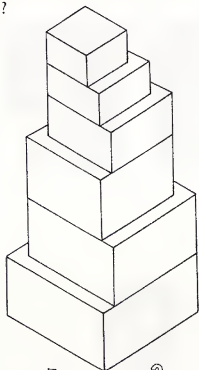
HET GRIMASSENSPEL

1. Maak een kleine, zachte bal of verfrommel een bladzijde van een krant tot een bal.
2. Gooi de bal naar iemand. Wie de bal opvangt, trekt een gek gezicht. Alle andere spelers trekken hetzelfde gezicht.
3. Wie de bal opgevangen heeft, gooit die verder naar een andere speler en de procedure wordt herhaald.

WELK BOVENAANZICHT?

Rich Latta

Welk bovenaanzicht van de gestapelde blokken is goed?

VERBORGEN SOKKEN EN SCHOENEN

Roberta L. Fairall

Beertje Bruin doet iedere dag zijn sokken uit om in het meertje pootje te baden. Hij doet dat zo haastig dat hij ondertussen al vijf paar sokken en een paar schoenen heeft verloren. Als jij de tien sokken weet te vinden en bij elkaar past, en zijn schoenen kunt vinden, dan belooft hij om de volgende keer beter op te letten waar hij zijn sokken en schoenen laat.

ANTWOORD: Welk bovenaanzicht?

HOOFDAANVOERDER MORONI VERSLAAT ZERAHEMNAH

Zerahemnah, de leider van de Lamanieten, wilde dat de Lamanieten de Nephieten bleven haten en slaven van ze maken. Alma 43:5–8

De Nephieten wilden dat hun land en hun gezin vrij zouden blijven en dat zij konden aanbidden zoals zij zelf wilden. Alma 43:9

Moroni was hoofdaanvoerder van het leger van de Nephieten. Hoewel Moroni zelf niet wilde vechten, trok hij, toen de Lamanieten tegen hen ten strijde trokken, met zijn legers de Lamanieten tegemoet in het land Jershon. Alma 43:15–16

Moroni bereidde zijn leger voor met veel oorlogswapens, en met schilden, hamassen en dikke kleding. Alma 43:20–21

Het leger van de Lamanieten was wel groter, maar zij droegen erg weinig kleding. Zij waren bang toen zij de hamassen van de Nephieten zagen. Alma 43:20–21

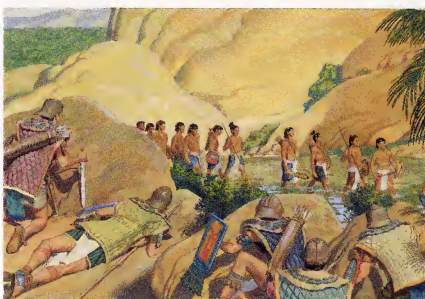
Het leger van de Lamanieten durfde niet te vechten tegen dat van Moroni. Het vluchtte de wildernis in en viel een andere Nephitische stad aan. Alma 43:22

Moroni stuurde spionnen om de Lamanieten in de gaten te houden. Ook vroeg hij Alma of hij de Heer om hulp wilde smeken. De Heer openbaarde waar de Lamanieten zouden aanvallen. Alma 43:23–24

Toen Moroni de boodschap van Alma ontving, liet hij een aantal soldaten achter om Jershon te bewaken en marcheerde met de rest van het leger de Lamanieten tegemoet. Alma 43:25

De soldaten van Moroni verscholen zich aan weerszijden van de rivier Sidon en lagen daar in een hinderlaag om het Lamanitische leger te overvallen wanneer dat bij de rivier zou aankomen. Alma 43:27, 31–35

De veldslag begon en de Lamanieten probeerden te ontsnappen door de rivier over te steken. Maar aan de overkant waren nog meer Nephieten! Alma 43:36, 39–41

Zerahemnah en zijn leger vochten harder dan ooit en doodden veel Nephieten. De Nephieten smeekten de Heer om hulp. Alma 43:43–44, 49

De Heer versterkte het Nephitische leger. Zij omsingelden de Lamanieten en Moroni gaf de opdracht om te stoppen met vechten. Alma 43:50–54

Moroni vertelde Zerahemnah dat de Nephieten de Lamanieten niet wilden doden of in slavernij brengen en dat de Heer de Nephieten geholpen had. Alma 44:1–3

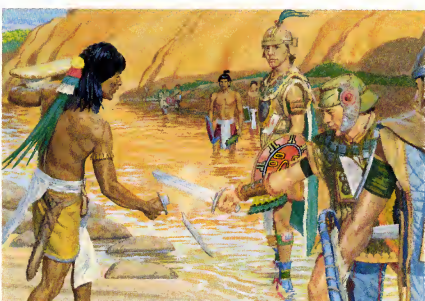
Hij zei dat de Lamanieten het geloof van de Nephieten in Jezus Christus niet konden vernietigen en dat God de Nephieten zou blijven helpen zolang zij getrouw waren. Alma 44:4

Moroni gaf Zerahemnah de opdracht zijn wapens in te leveren en zei hem dat de Nephieten hen niet zouden doden als de Lamanieten beloofden hen niet meer aan te vallen. Alma 44:5–6

Zerahemnah leverde zijn wapens bij Moroni in maar wou niet beloven nooit meer te vechten. Daarom gaf Moroni hun wapens terug zodat zij zich zouden kunnen verdedigen. Alma 44:8, 10

Zerahemnah stormde op Moroni af om hem te doden, maar een Nephitische soldaat sloeg het zwaard van Zerahemnah stuk. Alma 44:12

Daarna sloeg de soldaat de scalp van Zerahemnah af en stak die op de punt van zijn zwaard omhoog. Zerahemnah vluchtte naar zijn leger terug. Alma 44:13

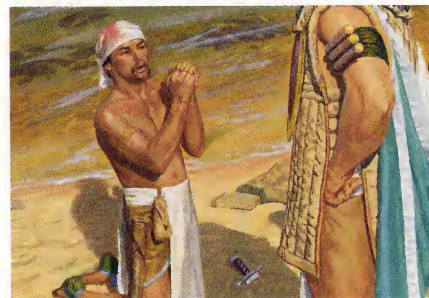
De soldaat zei dat, zoals de scalp ter aarde was gevallen, de Lamanieten ter aarde zouden vallen als zij hun wapens niet inleverden en beloofden vredelievend te zijn. Alma 44:14

Veel Lamanieten wierpen hun zwaarden neer aan de voeten van Moroni en beloofden niet meer te vechten. Zij mochten als vrije mensen vertrekken. Alma 44:15

Zerahemnah was woedend en histe de overige Lamanitische soldaten op om opnieuw te vechten, maar de soldaten van Moroni doodden velen van hen. Alma 44:16–18

Toen Zerahemnah merkte dat hij en al zijn soldaten gedood zouden worden, smeekte hij Moroni hun leven te sparen en beloofde hij om de Nephieten niet meer aan te vallen. Alma 44:19

Moroni maakte een einde aan het gevecht en nam de wapens van de Lamanieten af. Nadat zij een vredesverdrag gesloten hadden, mochten zij vertrekken en keerden de Nephieten naar huis terug. Alma 44:20, 23

Zendingenpagina's

Deze maand besteden wij in de zendingenpagina's aandacht aan Cornelis en Suze van Geenen uit de Gemeente Breda, die een zending vervullen in Indonesië, en Annick Debaene uit de Gemeente Antwerpen 2, die als humanitair zendinge in Albanië werkt. Ook plaatsen we een foto van Henny Aroeman, de eerste zending die vanuit Suriname op zending gaat.

Cornelis en Suze van Geenen

Wij zijn 4 oktober 1993 uit Nederland naar Singapore vertrokken. Na negen dagen Singapore, zijn wij doorgereisd naar Jakarta. We waren blij dat we na drie dagen Jakarta konden doorreizen naar onze standplaats in Surabaya.

We zijn op zending gegaan om de Heer te bewijzen dat we van Hem houden. Hij heeft zoveel voor ons gedaan, waar we ons niet altijd bewust van zijn. We weten dat we de juiste beslissing hebben genomen. Het cultuurverschil met Europa is hemelsbreed. De mensen zijn hier in het algemeen gevoeliger, met als gevolg dat ze ook sneller beledigd zijn. Je moet dus op je woorden passen. Overigens zijn de Indonesiërs een goedlachs volk. Ze hebben heel weinig op met de tijd, want ze komen nooit op tijd (ze zeggen zelf

Aan de kant van de weg kun je lekker eten. Overdag een gewoon trottoir, in de avonden omgetoverd tot wegrestaurant.

dat de tijd rekbaar is). Waar ze wel de tijd voornemen zijn de warme maaltijden. Ze eten hier drie keer per dag warm. En de porties zijn niet gering. Het klimaat is moordend. Het is hier heel warm. Je voelt de hitte op je huid branden. Daarom kan het geen kwaad om een paar keer per dag een bad te nemen. Wij hebben hier in Surabaya twee kerkgebouwen. In

Timur staat een woonhuis dat als kerkgebouw dienst doet; in Bavat een groot kerkgebouw. In Timur komen ongeveer 50 à 60 leden. Hier heerst een goede sfeer, we voelen ons er thuis. In Bavat vergaderen ongeveer 40 à 45 leden. We werken met de inactieve leden en hebben al verscheidene leden weten te heractiveren. Maar je moet deksels goed oppassen, want laatst werkten we vijf weken ergens anders en toen konden we bijna weer van voren af aan beginnen. Wij zijn onze kinderen en kleinkinderen veel dank verschuldigd dat zij ons de mogelijkheid hebben gegeven om op zending te gaan. Wij vinden het fijn dat zij ons zo geweldig steunen.

Annick Debaene

Op 4 november 1993 verliet ik ons Belgenlandje richting Engeland om in Lingfield van een korte maar fantastische training te genieten; goed begonnen is half gewonnen! Na twaalf dagen opleidingsinstituut vloog ik verder naar Albanië, met een tussenstop in het zendingshuis in Zürich (Albanië behoort tot het Zendingsgebied Zürich). Enkele jaren geleden had ik de studies van verpleegkundige aangevat, waarna ik me specialiseerde als vroedvrouw, dit met in mijn achterhoofd ooit als vroedvrouw in een ontwikkelingsland te werken. Toen ik vernam dat de kerk ook medische en paramedische zendingen uitzond, wilde ik daar wel meer over weten ... en voilà, een droom werd werkelijkheid, ik kreeg de gelegenheid de Heer te dienen als humanitaire zendinge in Albanië.

Albanië is een prachtig land, dat spijtig genoeg 40 jaar lang geïsoleerd was van de rest van de wereld en onderdrukt werd door een communistisch regime. Op alle gebieden heeft het Albanese volk daaronder geleden: economisch, politiek, sociaal ... noem maar op. Het ergste was nog dat ze totaal geen vrije meningsuiting hadden en religie ten strengste verboden was. Na de nodige strubbelingen werd in maart 1992 het licht op groen gezet voor een democratisch regime. In april 1993 werd de kerk officieel erkend in Albanië. Nu hebben we ongeveer 225 leden in drie gemeenten, twee in Tirana en één in Durrës. Er zijn 20 zendingelingen belast met bekeringswerk en acht humanitaire zendingelingen. Ons werk liep niet altijd van een leien dakje; mijn collega en ik moesten heel veel zelf uit de grond stampen, wat de nodige frustraties, maar aan de andere kant ook ervaring met zich meebracht. Mijn eerste collega, die een beetje ouder was, kreeg ernstige gezondheidsproblemen en werd na vijf weken overgeplaatst naar een ander zendingsgebied. Daardoor was ik enkele maanden op mijzelf aangewezen. Gelukkig werd ik daarna gezegend met een toffe collega met wie ik de rest van mijn zending zal samenwerken. Met de leiding van de Heer hebben we drie mooie projecten kunnen opzetten:

Zuster Debaene (rechts) in de dystrofie met haar collega, zuster Casey, en twee patiëntjes.

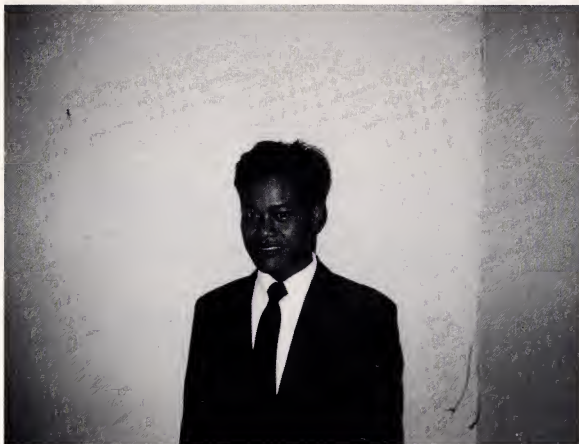
* In de dystrofie (= kinderziekenhuis voor ondervoede kinderen) werken we samen met Caritas Suisse, dat daar een project heeft opgezet. We spenderen er een paar uur per dag en concentreren ons op een paar baby's met psychologische ontwikkelingsproblemen. We functioneren alshun mama, hun sleutelfiguur, en verzorgen en stimuleren hen al spelenderwijs.

* De materniteit hier in Tirana, waar we een bijscholingscursus (theorie en praktijk) geven voor de vroedvrouwen. Deze cursus is erkend door het ministerie van volksgezondheid van Albanië.

* Verder werken we samen met ARCH (Albanian Research Center for Health) en geven seminaries over communicatie tussen patiënt en gezondheidswerkers.

Daarnaast werken we ook samen met de zendingen. Het is echt een boeiende zending! Ik ben dankbaar voor mijn zegeningen, en de gelegenheid om een stukje Albanese kerkgeschiedenis van dichtbij mee te maken. «

Nieuwe zendelingen

Eerste zending uit Suriname

Henny Soerantino Aroeman, uit de Gemeente Paramaribo, heeft zich op 6 juli 1994 gemeld bij het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo (Utah), waarna hij is doorgereisd naar het Zendingsgebied West-Indië.

Het is allemaal in september 1992 begonnen toen Anneke Aroeman bij een lid thuis de zendelingen ontmoette. Ze was onmiddellijk geïnteresseerd en wilde graag de zendelingenlessen volgen, samen met haar ouders, broers en zussen. Hoewel haar broer Henry de eerste les miste, zorgde hij er daarna voor bij alle daaropvolgende lessen aanwezig te zijn. Henny heeft zich op 20 maart 1993 laten dopen en is vanaf die dag op alle mogelijke manieren betrokken geweest bij het zendingswerk.

Wij wensen hem heel veel succes toe!

Naam: Anneke van Til
Unit: Amersfoort
Zendingsgebied: Frankfurt-tempel
Aanvang zending: 13 juni 1994

Naam: Desiree Broekzitter
Unit: Rotterdam-Zuid
Zendingsgebied: Londen-Zuid
Aanvang zending: 4 augustus 1994

Namen: Cees en Rineke de Bruijn
Unit: Amsterdam
Zendingsgebied: Frankfurt-tempel
Aanvang zending: 8 augustus 1994

WELD ZENDING

Groot-Brittannië

Desiree Broekzitter England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4 4ED, Engeland

Jos den Brouwer England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, LS18 5BJ, Engeland

Richard Heil England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland

Steven Hermans England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4 4ED, Engeland

Sven Liegeois England London Mission, 88-92 Earls Court, Londen, W8 6EG, Engeland

Peter Mesotten England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland

Emilio Nicoli England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland

Pepijn Piller England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury-on-Trym, Bristol, BS9 3BH, Engeland

Griekenland

Peter Degreyt Zendingengebied Athene, Papadiamanti Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athene, Griekenland

Askold Meisner Zendingengebied Athene, Papadiamanti Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athene, Griekenland

David Muntinga Zendingengebied Athene, Papadiamanti Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athene, Griekenland

Annelies Uijterlinde Zendingengebied Athene, Papadiamanti Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athene, Griekenland

Albanië

Annick Debaene Zendingengebied Zürich, Postadres: Rruga Thanas Ziko 68, Tirana, Albanië

Canada

Robin Muurling Mission Canadienne de Montréal, 1320 Boulevard Graham, Suite 310, Ville Mont-Royal, Québec, H3P3C8, Canada

Indonesië

Cornelis en Suze van Geenen Singapore Mission, 253 Bukit Timah Road, Singapore 1025

Rusland

Bubi en Ans Oppermann P.O.Box 208, 630123 Novosibirsk, Rusland

België

Leo Fuenzalida Zendingengebied Brussel, Blvd Brand Whitlock 87, B-1200 Brussel

West-Indië

Henny Aroeman Zendingengebied West-Indië, Carleigh House, suite 3, Golf Club Road, Christ Church, Barbados, West-Indië

Nederland

Inge Baetens Zendingengebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Henry Eersteling Zendingengebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Rita Tirape Zendingengebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Celine Rol Zendingengebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Geert De Vylder Zendingengebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, NL-1211 BG Hilversum

Verenigde Staten

David Broekman Colorado Denver South Mission, P.O. Box 2674, Littleton, Colorado 81201, USA

Eelco Scheltinga Carlsbad California Mission, 785 Grand Ave. # 204, Carlsbad, California 92679, USA

Daniël de Kock Utica New York Mission, 67 Glen Ave., Troy, New York, 12180, USA

Arjen Koens Arizona Tempe Mission, P.O. Box 27056, Tempe, Arizona 85282, USA

Duitsland

Barbara Beute Talstrasse 10, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Koos Bogaerts Deutschland-Mission Hamburg, Rugenbarg 7A, 22549 Hamburg, Duitsland

Cornelis en Rineke de Buijn Talstrasse 64, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Cees en Sigrid van der Put Talstrasse 64, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Cathalina Teske Talstrasse 10, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Anneke van Til Talstrasse 10, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Spanje

Sergio Ribeiro Zendingengebied Las Palmas, Avenida Rafael Cabrera 4-6A, 35002 Las Palmas, Canarische Eilanden, Spanje

Onze geestelijke groei bevorderen: een opgave voor het leven

An de oevers van het meer van Galilea voedde de Heiland een grote menigte met vijf broden en twee kleine vissen. De volgende dag zochten enkele mensen die getuige waren geweest van dat wonder de Heiland op in Kapernaüm. De Heiland bemerkte dat ze Hem niet hadden opgezocht omdat het wonder dat Hij uit liefde had verricht in hun geestelijke behoefte had voorzien, maar omdat het brood hun lichamelijke honger had gelenigd. Toen gaf Hij hun de raad: 'Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven' (Johannes 6:27).

We besteden veel tijd en energie aan het werken voor voedsel en andere middelen die we nodig hebben voor ons stoffelijk onderhoud. De woorden van Jezus herinneren ons eraan dat er ook gewerkt moet worden om te kunnen voorzien in ons geestelijk onderhoud. Het is een werk dat plannen, in de praktijk brengen en volharden vereist. En voor ieder persoonlijk is dit een opgave voor het hele leven.

STEL EEN PLAN OP DAT BIJ UW LEVEN PAST

Bijna alle grote verwezenlijkingen beginnen met een plan. Door middel van persoonlijke inspanning en gebed kan ieder van ons manieren vinden om onze geestelijke groei te bevorderen, manieren die passen bij onze eigen omstandigheden.

Zuster Sharlene Aland uit Sacramento (Californië) verdeelt haar tijd tussen een veeleisende betrekking, roepingen in de kerk en de zorg voor een zuster die chronisch ziek is. 'Het leek wel of ik nooit tijd kon vinden om de tijd-

ILLUSTRATOR: LORI WING

schriften van de kerk te lezen en andere dingen te doen die ik graag wilde doen', vertelt ze. Toen daagde haar ringpresident elk lid van de ring uit iedere maandag gezinsavond te houden. 'Het drong tot me door dat, ook al woon ik alleen, ik ervoor moet zorgen dat ik dezelfde gelegenheden tot geestelijke groei krijg als waar ik voor zou zorgen als ik een gezin had.' Sedertdien besteedt zuster Aland iedere maandagavond minstens een uur aan het bevorderen van haar geestelijke groei. 'Die tijd houd ik heilig. Soms lees ik de tijdschriften en boeken van de kerk. Andere avonden werk ik aan mijn voedselvoorraad of kijk ik naar videobanden van de kerk. Op die manier krijg ik de tijd gekregen waar ik steeds naar gezocht heb.'

• *Wat kunt u doen om een vaste tijd te hebben voor het bevorderen van uw geestelijke groei?*

IN DE PRAKTIJK BRENGEN EN VOLHARDEN

Het bevorderen van onze geestelijke groei is een doorlopend proces.

We ervaren dikwijls geestelijke momenten wanneer wij bidden en de Schriften lezen, maar het vereist een oprecht verlangen en een voortdurende persoonlijke inspanning om ons geestelijk groeiproces te laten doorgaan.

Eén manier waarop we onze geestelijke instelling nieuwe kracht kunnen geven, is door anderen onzelfzuchtig te dienen. Tegelijkertijd zal degene die die liefde ontvangt eveneens geestelijk worden gevoed. Een jonge moeder uit Bountiful (Utah) vertelt hoe de geestelijke fijngevoeligheid van een zuster in haar wijk haar heeft geholpen een bijzonder moeilijke periode in haar leven door te komen. 'Toen mijn tweelingdochters waren geboren, wist ik niet hoe ik het moest redden. Ik had al drie kleine kinderen, waaronder een geestelijk en lichamelijk gehandicapt kind van tien. Daar mijn man voor zijn werk het grootste deel van de week van huis was, kwamen goede vrienden mij vele dagen en avonden helpen. Maar op een dag kwam een lieve zuster om halfzeven 's morgens bij mij thuis. Ze bleef enkele uren – lang genoeg om me te helpen de baby's te verzorgen, het huis op orde te brengen en de oudere kinderen klaar te maken voor die dag. Ze heeft dat vier maanden lang gedaan, iedere dag. Ik weet niet hoe ik het zonder haar had overleefd.'

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Wanneer vrouwen (...) de gelegenheden die ze krijgen om liefdevol te dienen grootmaken, leren ze meer zoals God te worden' (Ensign, maart 1976, blz. 5).

• *Hoe kunt u manieren vinden om de beginselen van een geestelijke instelling in uw leven toe te passen?* □

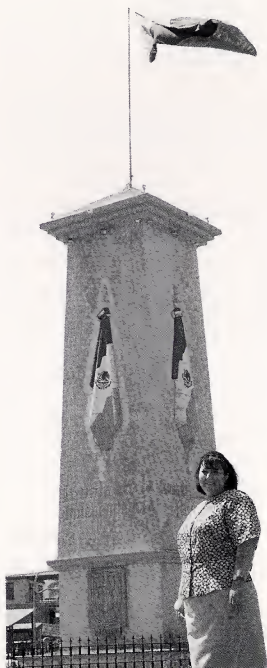
UITEINDELIJK WAS HET DAN TOCH WAAR

Mayra Mercedes Pérez Román

Goed, ik zal naar jullie boodschap luisteren', zei ik tegen de jonge zendingen, die mij vroegen of ze me thuis in Mexico-Stad konden bezoeken. 'Maar alleen om van gedachten te wisselen. Ik weet al wat ik geloof en ik wil geen lid worden van jullie kerk.' Ik had ze ontmoet toen de familie Flores me had uitgenodigd op hun gezinsavond. Ik had nooit gedacht dat ik ze die avond nog zou toestaan om naar mijn huis te komen. Ach, 't is maar voor een uur, hield ik mezelf voor. Daarna kan ik ze weer vergeten.

De volgende week hoorde ik ze precies op de afgesproken tijd aankloppen. Ze zijn in elk geval stipt, dacht ik, en deed de deur open om twee jonge gezichten te zien, vol verlangen om te beginnen.

Aanvankelijk nam ik een verdedigende houding aan omdat ik verwachtte dat ze mijn geloof zouden aanvallen. Maar dat deden ze niet; ze praatten over onze Hemelse Vader, die een lichaam heeft, zoals ik; over zijn

Zuster Mayra Pérez (links) was van augustus 1992 tot maart 1994 werkzaam in het Zendingsgebied Leon (Mexico). Hierboven staat ze bij een monument in haar woonplaats dat ter ere van de Mexicaanse vlag is opgericht.

Zoon, die voor mij is gestorven en weer opgestaan; en over de Heilige Geest, die tot mij kan spreken. Het was alle-

maal erg logisch. Daarna vertelden ze dat Jezus Christus Amerika had bezocht; zijn bezoek was beschreven in een boek – het Boek van Mormon.

Als ze denken dat ze mij dat boekje van hun kunnen verkopen, dacht ik, dan vergissen ze zich. Tot mijn verrassing zeiden ze dat iemand het boek al voor mij had gekocht, en dat de enige prijs was dat ik het moest lezen. Daarom nam ik het aan, hoewel ik van mening was dat alleen de Bijbel het woord van God bevatte.

Toen de zendingen nog een keer bij me kwamen, vroegen ze mij of ik gedoopt wilde worden. 'Ik ben al gedoopt', antwoordde ik. 'Ik werd gedoopt toen ik een baby was, en dat is geldig voor mijn hele leven.' De zendingen zeiden dat de doop door onderdompeling moest worden gedaan, dat het voor de vergeving van zonden was en dat het op achtjarige leeftijd gebeurde, wanneer een kind oud genoeg is om verantwoordelijk te zijn voor zijn daden. In mijn hart wist ik dat ik zonder zonde was toen ik werd gedoopt. En ik was niet ondergedompeld. Ik

besloot hun geloof eens nader te onderzoeken.

Ik begon hun kerk te bezoeken, hoewel ik de vergaderingen altijd eerder verliet om de diensten in mijn eigen kerk te bezoeken. Het viel me op dat iedereen in de kerk vriendelijk lachte en me begroette alsof ze me al lang kenden. Ze willen me alleen maar bekeren, hield ik mezelf voor. De sfeer is aardig en de lessen zijn interessant, maar dat is alles.

Hoewel ik het Boek van Mormon niet aanraakte, bleef ik de lessen van de zendingen volgen. Ik hoorde over een jonge man, Joseph Smith genaamd, die in het jaar 1820 God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus had gezien. Op dat tijdstip was een nieuw tijdperk aangebroken – waarheden die verloren waren gegaan verlichtten de wereld opnieuw. Kon zoiets waar zijn? Er was maar één manier om erachter te komen, zeiden de zendingen, en dat was: erover bidden. Ze leerden mij hoe ik, op een heel eenvoudige manier, kon bidden. Ze zeiden dat God mij antwoord zou geven als ik Hem die ene vraag in oprecht geloof zou stellen. Mijn hart verzachtte zich een ogenblik, maar toen werd ik bang. Wat moest ik als Hij antwoord gaf? Wat moest ik als het waar was?

De volgende keer dat ze kwamen, legden ze uit dat wij, voordat we werden geboren, allemaal bij onze Hemelse Vader in een geestenwereld hadden gewoond (Zou die echt bestaan? vroeg ik me af), en dat we naar de aarde zijn gekomen om een lichaam te krijgen en te leren kiezen tussen goed en kwaad. Als we het goede zouden kiezen, zouden we zoals God kun-

nen worden. Is dat geen godslastering? vroeg ik me af. Hoe kan ik zoals God worden, die volmaakt is? De zendingen legden ook uit dat ik goed voor mijn lichaam moest zorgen. Ze vroegen me of ik het woord van wijsheid en de wet van kuisheid wilde onderhouden. Tot mijn eigen verrassing stemde ik erin toe om volgens die normen te leven, hoewel ik niet eens in hun kerk geloofde.

Dit wordt me teveel, dacht ik, toen ze me in het vijfde gesprek vertelden over de tiende, vasten en de vastengaven die ik voor de armen zou moeten geven. Waarom zou ik anderen helpen als ik degene ben die hulp nodig heeft? Maar de zendingen legden uit dat heiligen der laatste dagen het als een voorrecht beschouwen om tiende en vastengaven te betalen. 'De Heer geeft je tien appels en vraagt er maar één terug,' legden ze uit. 'Wat is Hij toch royaal!'

Nou, zei ik bij mezelf, als Hij me tien appels wil geven en er dan één terug wil, laat Hij er me dan maar meteen negen geven! Maar zelf had ik altijd al financiële problemen gekend. Kwam dat doordat ik niet eerlijk was tegenover de Heer?

Bij het laatste gesprek herhaalden de zendingen alles wat ze me hadden verteld en legden ze de zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen uit. Opnieuw spraken ze over de doop, en opnieuw hield ik mezelf voor dat het hun niet zou lukken mij te dopen. Ik begon heftig met ze te discussiëren. Aan het einde van de avond verzekerde ik hun dat ze in haast alles ongelukkig hadden. Bedroefd luisterden ze, en

vervolgens probeerden ze te antwoorden met teksten uit de Schriften. Maar ik weigerde te luisteren en vroeg ze weg te gaan.

Eindelijk was ik bevrijd van de zendingen. Jazeker, het waren aardige mensen, maar ik wilde niets meer met ze te maken hebben als vertegenwoordigers van hun kerk. Maar waarom voelde ik me dan zo leeg van binnen?

Op een zondagmiddag, ongeveer zes weken later, kwamen de zendingen weer. Een van hen suggereerde toen dat het me moeite zou kosten om het Boek van Mormon in een week te lezen. Ik voelde de uitdaging in zijn woorden. Dacht hij dan dat ik niet in staat was om dat boekje van hem te lezen? Ik zal het in nog minder tijd uitlezen! Ik nam ook hun voorstel aan dat we alle drie de volgende dinsdag samen zouden vasten, terwijl ik een besluit nam over het boek.

Die avond begon ik het Boek van Mormon te lezen; ik merkte daarbij dat ik het, ondanks mijn aanvankelijke tegenzin, niet neer kon leggen. Ik las gestadig door tot drie uur 's morgens, zonder enig verlangen om te slapen. Hoewel ik de volgende dag moest werken, was ik elk vrij ogenblik in het boek aan het lezen. En zodra ik 's middags thuiskwam, greep ik er weer naar, zoals ijzer door een magneet wordt aangetrokken.

Die avond bezocht ik de familie Flores die me kennis had laten maken met de zendingen. Ik vertelde hun dat ik eraan dacht me te laten dopen. Broeder Flores stelde me allerlei vragen omdat hij wilde weten of ik het meende. Ik antwoordde hem dat ik het werkelijk meende. Toen zei de familie Flores dat

Zuster Pérez (midden) met de familie Flores, die haar tijdens een gezinsavond met de zendingen liet kennismaken.

ze de volgende dag met mij en de zendingen wilden vasten. Die nacht bleef ik weer lezen tot vroeg in de ochtend.

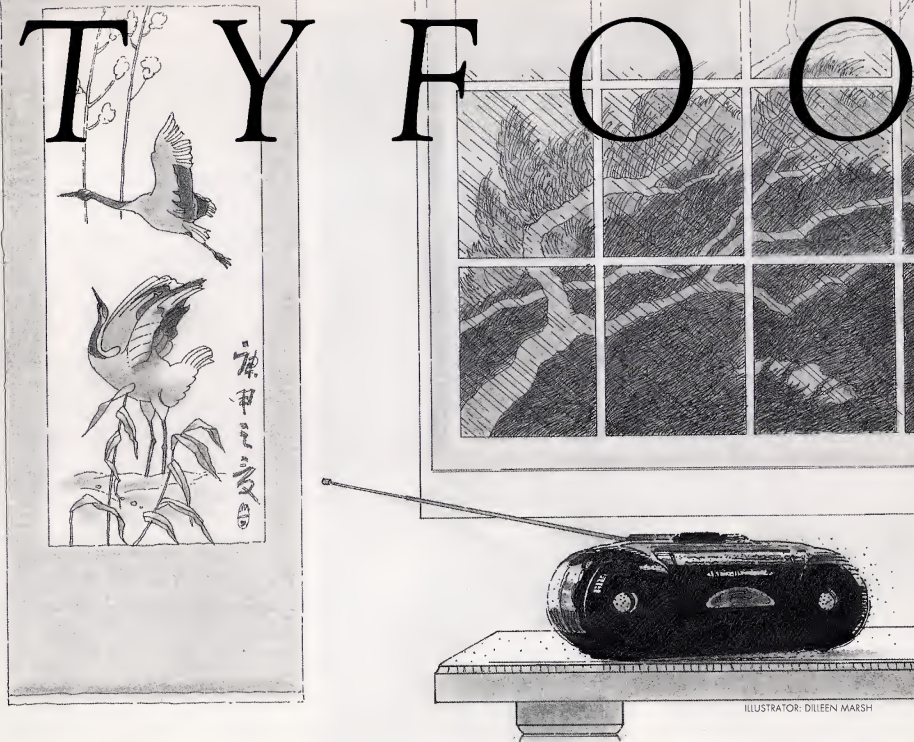
Dinsdagmorgen begonnen we allemaal te vasten, elk in zijn eigen huis.

Ik voelde me de hele dag uitstekend, en had geen honger of dorst. 's Middags las ik een vers dat me verontrustte: 'Want na de dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden, volgt (...) de nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht' (Alma 34:33). Ik knielde en vroeg mijn Hemelse Vader of de kerk die ik onderzocht waar was en of ik lid moest worden. Terwijl ik luisterde, wist

ik diep in mijn hart dat deze kerk werkelijk de kerk van Jezus Christus was. Ik moest niet langer wachten. Die avond, toen ik mijn vasten beëindigde, liet ik de zendingen weten dat ik me wilde laten dopen. Hun gezichten straalden van geluk. Dag en nacht ging ik verder met het lezen van het Boek van Mormon tot ik het uit had, zes en een halve dag nadat ik ermee begonnen was. Het was me gelukt! Ik was erin geslaagd te doen waartoe de zendingen me hadden uitgedaagd. Ik wist dat ik het Boek van Mormon nooit meer het 'boekje' zou noemen. Het was nu een groot boek, een getuige van Jezus Christus. En hoewel Satan probeerde het te verhinderen werd ik op 19 februari 1990 gedoopt als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Uiteindelijk was het dan toch waar! God hield zoveel van ons dat Hij een plan voor ons heil ontwierp en zijn Eniggeboren Zoon als offer gegeven heeft zodat wij in zijn tegenwoordigheid terug kunnen keren. Joseph Smith heeft de Vader en de Zoon gezien en is door God gekozen om de waarheid te herstellen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bezit het gezag van God om de verordeningen te verrichten en de verbonden aan te bieden die ons helpen een celestiale thuis te bereiken, als we geloof hebben en getrouw zijn aan die verbonden.

Iedere avond dank ik God dat in de gelegenheid ben geweest om kennis te maken met de familie Flores en de zendingen. Zij zijn allen werktuigen in de handen van de Heer geweest om mij zijn kostbare evangelie te laten ontvangen en aanvaarden. □

ILLUSTRATOR: DILEEN MARSH

Noriko Ono

Het gebeurde eind september, aan het eind van de zomer.

Tyfoon nummer dertien naderde de Japanse eilanden en de verslaggevers op radio en TV meldden dat hij waarschijnlijk over het gebied zou razen waar ik woonde. Ik herinnerde me wat er twee jaar geleden gebeurde toen Japan door een andere wervelstorm werd getroffen. De bomen waren toen heen en weer gezwiept en de wind had met grote kracht tegen mijn ramen gebeukt. Het was heel beangstigend. Nu was het weer zo ver. Via de radio werden we gewaarschuwd dat deze tyfoon net zo krachtig zou zijn als de vorige.

Ik hield mijn kindje op de arm, zette een helm op en begon de noodrugzakken die we op verschillende plaatsen hadden klaarstaan bij elkaar te zetten. De tyfoon werd om drie uur 's nachts verwacht en ik was de hele dag bezig

om de rugzakken te voorschijn te halen en de inhoud ervan te controleren.

Ik ging nog even naar het warenhuis om de medicijnvoorraad in de rugzakken aan te vullen en stopte er ook nog onze familiegeschiedenis en andere verslagen bij. Voor het geval we geen stromend water meer zouden hebben, liet ik de badkuip vol lopen met water. Ik maakte alles wat ik me maar kon bedenken gereed en wachtte gespannen tot mijn man thuis zou komen.

Mijn dochtertje van drie voelde hoe gespannen ik was en zei: 'Ik zal voor u bidden'. Toen ik naar haar gebed luisterde, kwam er een rustig gevoel over me en ik wist zeker dat de Heer ons zou beschermen. Toen mijn man thuiskwam voelde ik me materieel en emotioneel voorbereid.

De tijd verstreek en het was bijna middernacht. Ik legde onze helmen, schoenen en rugzakken op een plek waar we

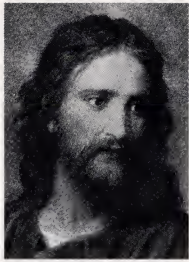
ze snel konden pakken en we gingen naar bed.

Gelukkig trok de tyfoon voorbij zonder al te veel schade aan te richten. Toen ik 's ochtends wakker werd, dankte ik de Heer. Ik was volledig voorbereid omdat ik op TV en radio had gehoord dat de wervelstorm ons gebied naderde en omdat ik zelf voorbereidingen had getroffen.

Deze gebeurtenis zette me aan het denken over de wederkomst van de Heer. Op de laatste dag zullen er geen radioverslaggevers zijn die zeggen: 'Jezus Christus komt vandaag. Zorg dat u klaar bent.' Als we zouden weten wanneer de Heer komt, wat zouden we dan doen? We zouden onze tijd verstandig gebruiken. We zouden aan onze familiegeschiedenis werken, vrienden die nog geen lid zijn van de kerk over het evangelie vertellen, vaker naar de tempel gaan en een jaarvoorraad aanleggen. We zouden al het mogelijke doen om voorbereid te zijn.

Niemand weet echter wanneer de Heer komt. Alleen onze Hemelse Vader weet het – en Hij heeft het ons niet geopenbaard. De Heer zal als een dief in de nacht komen, onverwacht. De Bijbel zegt: 'Maar weet dit: Als de heer des huizes geweten had, in welke nachtwaak de dief zou komen, hij zou gewaakt hebben en in zijn huis niet hebben laten inbreken. Daarom, weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen' (Matteüs 24:43–44).

Ook al weten we niet precies op welke dag Christus komt, toch kunnen we al veel tekenen waarnemen die door de profeten voorspeld zijn en die aan zijn komst voorafgaan. Wanneer we voorbereid zijn, zijn we niet bevreesd wanneer die grote dag aanbreekt. Ik wil de beperkte tijd die ik heb, wijs besteden en als de vijf wijze maagden zijn, die in elk opzicht klaar waren om de Bruidegom welkom te heten (zie Matteüs 25:1–13). □

UIT DE DUISTERNIS IN HET LICHT:

DE GAVE VAN BEKERING

Ouderling Helvecio Martins

van de Zeventig

Een bekend Braziliaans dichter heeft eens geschreven: 'Bekering doet het oog tranen en het hart bijna sterven.'

Die interessante opmerking mag dan gemaakt zijn door iemand die het evangelie niet kent, maar ze is inhoudelijk wel volledig in harmonie met de beginselen van het evangelie.

Oprechte bekering veroorzaakt een diep gevoel van droefheid. Dat gevoel volgt wanneer iemand erkent dat hij of zij een fout gemaakt heeft en is de eerste en onmisbare stap op het grote pad van de bekering. Als we dat pad niet volgen, is het onmogelijk om vrede met onszelf en met de Heiland te krijgen.

Veel mensen worden in de loop van hun leven geconfronteerd met dat beslissende moment waarop ze beseffen dat hun gedrag niet in overeenstemming is geweest met de beginselen van het eeuwige leven.

Veel personen die wij bewonderen en respecteren, hebben die harde, maar onmisbare ervaring gehad. Het is onmogelijk om Alma, de priester van koning Noach, en tevens een afstammeling van Nephi, te vergeten. 'En hij was een jonge man, en hij geloofde de woorden, die Abinadi had gesproken; want hij wist van de boosheden, waarvan Abinadi tegen hen had getuigd; daarom begon hij te pleiten met de koning, dat hij niet toornig zou zijn op Abinadi, maar toelaten, dat hij in vrede zou vertrekken.

'Maar de koning werd nog meer vertoorned en gelastte, dat Alma zou worden uitgeworpen, en zond hem zijn dienstknechten na om hem te doden' (Mosiah 17:2-3).

Toen hij hoorde wat de profeet Abinadi te zeggen had, besepte Alma dat hij leefde naar wetten en leerstellingen die niet juist waren. Het was duidelijk dat hij spijt en verdriet daarover had en hij verbond zich volgens om anders te gaan leven. Die beslissing veranderde zijn gedrag op ingrijpende wijze. En hoewel hij wist dat koning Noach een leger had gezonden om hem en zijn volgelingen te vernietigen, ging Alma toch in het geheim onder het volk om de mensen de woorden van Abinadi te verkondigen. Hij onderwees hun de opstanding van de dood, de verlossing van het volk, en dat dit tot stand zou worden gebracht door de macht en de dood van Christus, en door zijn opstanding en hemelvaart. Hij predikte de leerstellingen van geloof, bekering en liefde aan allen die naar de waarheid wilden luisteren, en hij onderrichtte hen in de beginselen waardoor zij die het nieuw verbond aanvaard hebben, zich in hun leven dienen te laten leiden (zie Mosiah 18).

Een ander groot voorbeeld is zijn zoon, Alma de jonge, en de zonen van Mosiah, die ook een beslissend moment in hun bestaan meemaakten toen een engel van de Heer als het ware in een wolk neerdaalde en aan hen verscheen, en hen toesprak met een dondersem die de aarde onder hun

voeten deed beven. Die ervaring bracht grote veranderingen teweeg in het leven van die jonge mannen, ja, buitengewone veranderingen (zie Mosiah 27:8–37).

Misschien is het duidelijkste bewijs van de bekering van Alma en zijn vrienden hun volledige gedragsverandering: 'Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken' (LV 58:43). Wanneer iemand zijn oude manier van leven verzaakt, is dat een duidelijk en zichtbaar bewijs van zijn bekering.

Gemoedsrust is een van de grootste beloningen van bekering. Zonder volledige bekering is het onmogelijk vrede met onszelf en met de Heer te hebben.

Het leven is een proces van voortdurende verandering. Wij ruilen duisternis in voor licht, verdriet voor geluk, pijn voor vertroosting en lijden voor welzijn. De uitwisseling van zonde voor kwijtschelding en vergeving geschiedt door het proces dat bekering heet. De mogelijkheid tot bekering is een bijzondere gave van God.

Niemand kan voor een ander het pad van bekering bewandelen. Niemand kan het voor ons doen – zelfs een vader niet voor zijn zoon, hoezeer hij die ook liefheeft. Die stappen moet iedereen zelf nemen. Wij kunnen de Heer bidden om hulp, bijstand en steun en de aanwezigheid van de Heilige Geest voelen. Dat zal ons aanmoedigen en motiveren. Maar toch is het aan óns om de stappen op dat pad te zetten.

De beloningen en zegeningen zijn ook persoonlijk. Het heil is een gave van God aan ieder mens afzonderlijk.

Het eeuwig geluk is een gave van God aan allen die ernaar streven. Wie er niet naar streeft, bewijst dat hij er niet

volgende in geïnteresseerd is en die gave ook niet waard is. En dat is volkomen juist. Alles is een gave van God, maar toch is er inspanning vereist om van die gaven te kunnen genieten.

De lucht die we inademen en die nodig is om te leven, bevindt zich rondom ons en vult ons gedeelte van het heelal. Maar om ervan te genieten, moet men de inspanning doen die lucht via de spieren van het ademhalingsstelsel in te ademen. Wanneer men zich die moeite niet getroost, zal de lucht niet vanzelf iemands mond en neus binnenstromen, de longen vullen, het bloed vernieuwen en de cellen nieuw leven geven.

Hetzelfde geldt voor bekering. Hoewel bekering een gave is, moet ze wel uitgevoerd worden in geloof en wijsheid. Want iemand die eerst bekering voorwendt, maar daarna in dezelfde fouten hervalt, zal niet onschuldig gehouden worden (zie LV 58:43).

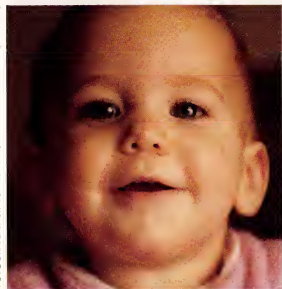
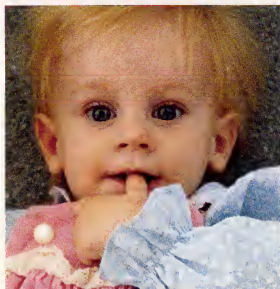
Het belijden en verzaken van zonden is kenmerkend voor echte bekering. Daardoor kan de ziel zegeningen ontvangen. Wij begrijpen dat het moeilijk is om die stappen te nemen. Rationalisatie, zelfrechtvaardiging en hoogmoed kunnen grote hinderpalen zijn.

Wanneer we echter nederig genoeg zijn en onze hoogmoed opgeven, zal de Heer ons helpen en ons de nodige kracht geven zodat we alle hinderpalen kunnen overwinnen.

'Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vermederen; want indien zij zich voor Mij vermederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27).

Bekering leidt de zondaar terug naar de weg van de Heer en uit de duisternis in het licht. Het verzoent hem met de eeuwige beginselen, brengt hem terug in de gemeenschap der rechtvaardigen en stelt hem opnieuw in staat om contact te krijgen met de Heilige Geest. Dat opent de deur naar geluk in dit leven en volledige vreugde in de eeuwigheid. □

'ZIET UW KLEINEN'

Toen de herrezen Heiland de Nephieten bezocht, 'nam Hij hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

'En toen Hij dat gedaan had, weende Hij (...);

'En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

'En toen zij opblikten, richtten zij hun ogen ten hemel en zagen zij de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, en zij waren met vuur omgeven; en de engelen dienden hen' (3 Nephi 17:21-24).

Hieronder volgen uittreksels uit een haardvuuravond van de kerk, getiteld 'Ziet uw kleinen', gehouden op 23 januari 1994 in de Tabernakel te Salt Lake City. De haardvuuravond is via de satelliet uitgezonden.

President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium

Is er enig wonder op aarde prachtiger dan de geboorte van een kind? Is er iemand onder ons die niet diep emotioneel ontroerd is bij het zien van kleine kinderen? Ongeacht hun huidskleur of de plaats waar zij wonen, is er iemand die eraan zou kunnen twijfelen dat zij een kostbare gave van onze Vader zijn en inderdaad zijn nageslacht? Heeft u de diepe betekenis beseft van de uitspraak van de Heer dat elk van ons moet worden als een klein kind om bij onze Hemelse Vader te kunnen terugkeren? (Zie Matteüs 18:1-4.)

Channing Pollock heeft eens verklaard: 'Sommigen onder ons wensen ongetwijfeld (...) dat ze oud geboren konden worden, en tijdens hun leven jonger, zuiverder en almaar eenvoudiger en onschuldiger konden worden, totdat wij uiteindelijk voor eeuwig te slapen leggen, zo wit als de zielekens van kleine kinderen' ('The World's Slow Stain', *Reader's Digest*, juni 1960, blz. 77).

Kinderen zijn de verpersoonlijking van onschuld en reinheid, en het wezen van liefde, hoop en blijheid in deze moeilijke en verwarde wereld.

En toch zijn er miljoenen kinderen die misbruikt of verwaarloosd worden, of die het slachtoffer zijn van woede, verwerpelijk egoïsme of de ergste vormen van verdorvenheid.

Het is ongetwijfeld hoog tijd om alle mensen beter te laten beseffen hoezeer men God, onze eeuwige Vader mis-

noegt wanneer men een kind laat lijden. Het is droevig genoeg om het te moeten zeggen, maar dergelijk lijden treffen we overal om ons heen aan.

Er speelt zich een grote tragedie af in het land. Ik veronderstel dat kindermishandeling altijd al bestaan heeft, maar het lijkt ondertussen wel tragische vormen aan te nemen. Misschien is dat zo omdat onze aandacht er meer op gevestigd wordt. Hoe dan ook, het is nu meer dan ooit de tijd om er wat aan te doen. Kijk naar kinderen die door drugsverslaafde moeders ter wereld gebracht zijn, kinderen die misschien nooit meer ontsnappen aan de vreselijke handicaps die het leven zelf met zich mee heeft gebracht. Veel kinderen worden geslagen, verwaarloosd, of seksueel misbruikt. Misschien zullen zij de trauma's van hun verstoorde leven nooit helemaal te boven komen. En dan zijn er nog de kinderen die het slachtoffer zijn van hongersnood en oorlog. (...)

De Heiland heeft terecht gezegd: 'Maar een ieder, die

één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee' (Matteüs 18:6).

Wij smeken de zegeningen van de Heer af op alle kinderen van de kerk en op de kinderen van de hele wereld, dat zij in grotere mate beschermd mogen worden tegen het kwaad, dat zij in rechtschapenheid mogen opgroeien en God liefhebben, die de vader van ons allen is. Wij smeken een zegen af over hun ouders, dat zij hun kleinen mogen beschermen, koesteren, en onderrichten in de waarheden die hun vrede zullen geven gedurende hun hele leven. Want, zoals de schrijver van Spreuken heeft gezegd: 'Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken' (Spreuken 22:6).

'Ziet uw kleinen.' God zegene uw kleinen waar zij zich ook mogen bevinden.

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium

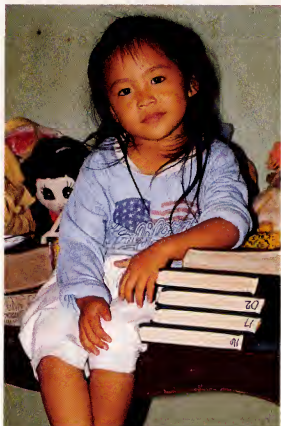
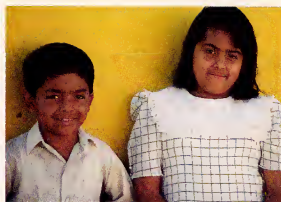
Ik had een geweldige [jeugdwerk]lerares. Zij was pasgehuwd, jong en levenslustig. Voor ons, tienjarige jongens, was zij het ideaal. Zij wist hoe ze jongens moest motiveren.

Zij sprak met ons over onze jeugdwerkband die wij verdiend hadden en die het symbool was van onze doelen en onze successen. Wij waren volledig toegewijd aan die lerares. Het was mijn fijnste jaar in het jeugdwerk en, echt waar, alleen vanwege die geweldige lerares. We vergaderden in een oud kerkegebouw met te weinig leslokalen. Onze klas

kwam samen in de keuken en gebruikte een versleten bord. Onze lerares had geen hoge opleiding genoten; zij bezat geen diploma's. Evenmin waren de jongens in de klas bijzonder intelligent, gemotiveerd of goed gemanierd; integendeel. Neen, het bindmiddel tussen de lerares en de jongens was dat ze van ons hield en ons het evangelie onderrichtte. (...)

Bij mij thuis ergens in een verre hoek staat een kleine zwarte wandelstok met een handvat van imitatiezilver. Ooit was hij eigendom van een ver familielid. Waarom ik hem nu al zestig jaar bewaar? Om een heel bijzondere reden.

U moet weten dat ik in het jeugdwerk heb meegespeeld in een kerstspel van onze wijk. Ik mocht een van de drie wijzen zijn. Met een kleurige hoofddoek om, moeders mooie piano-doek om mijn schouders geslagen, en de zwarte wandelstok in de hand debiteerde ik mijn tekst: 'Waar is de Koning der

Joden, die geboren is? Want wij hebben Zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen' (Matteüs 2:2). Ik herinner me niet meer alle woorden van het kerstspel, maar wel herinner ik me nog levendig hoe ik me voelde toen wij, de drie wijzen, opkeken, de ster zagen, over het toneel reisden, Maria aantroffen met het kindje Jezus, op onze knieën vielen, Hem aanbaden, onze schatten openden en onze geschenken aanboden: goud, wierook en mirre. Het fijnste van alles vond ik dat we niet naar die slechte Herodes terugkeerden om het kindje Jezus te verraden, maar dat we God gehoorzaamden en langs een andere weg vertrokken.

De jaren zijn voorbijgevoegen. De gebeurtenissen van een druk leven nemen elk hun eigen plaats in in de galerijen der herinnering, maar die kerststok blijft die bijzondere plaats in mijn huis houden – en mijn hart is toegewijd aan Christus.

President David O. McKay heeft eens de volgende raad gegeven: 'Er zijn drie invloeden in het gezin die eerbied in de ziel van een kind oproepen en die helpen ontwikkelen: ten eerste, een strenge maar liefdevolle leiding; ten tweede, de hoffelijkheid die ouders aan elkaar en aan hun kinderen betonen; en ten derde, gebed waar de kinderen aan deelnemen' (*Improvement Era*, 1956, blz. 915). (...)

De liefde van de Heiland voor kinderen kent geen grenzen. Als wij, ouders, priesterschapsleiders, functionarissen en leerkrachten in het jeugdwerk zijn voorbeeld navolgen en aan zijn woorden gehoor geven door 'zijn] lammeren [te weiden]' (Johannes 21:15), dan beginnen onze jongens en meisjes voor onze ogen op te bloeien en toe te nemen 'in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen' (Lucas 2:52).

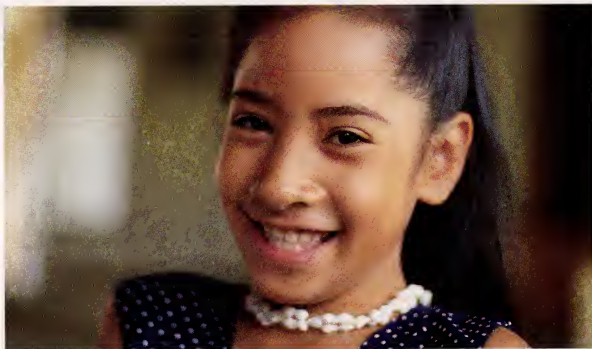
Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Heiland was in tranen toen Hij zijn Nephitische volgelingen aanspoorde 'Ihun] kleinen [te] zien' (3 Nephi 17:23). Let wel: Hij had het niet had over 'vluchtig een blik op hen werpen', of 'toevallig' of 'van ver naar hen kijken'. Hij had het over hen zien. Voor mij betekenen die woorden dat we hen met onze ogen en geheel ons hart moeten opnemen. We moeten hen zien en waarden voor wat ze zijn: geestkinderen van onze Hemelse Vader die goddelijke eigenschappen bezitten.

Wanneer we onze kleinen echt zien, zien we de heerlijkheid, wonderbaarlijkheid en majesteit van God, onze eeuw-

ige Vader. Alle kinderen zijn geestelijke nakomelingen van Hem. Een duidelijker getuigenis dat onze Hemelse Vader leeft en van ons houdt dan de eerste schrille kreet van een pasgeboren baby bestaat er niet. (...)

Het is duidelijk dat diegenen onder ons aan wie kostbare kinderen zijn toevertrouwd, een heilig en edel rentmeesterschap gekregen hebben. Wij zijn immers diegenen die God heeft aangewezen om de kinderen van deze tijd met liefde en het vuur van het geloof te omringen en hen het begrip bij te brengen van wie zij werkelijk zijn. Hoe kunnen zij die belangrijke zaken te weten komen als wij ze hun niet onderrichten? Volgens de Schriften behoren ouders hun kinderen te onderrichten 'dat alle mensen, overal, zich moeten bekeren, want anders kunnen zij geenszins het Koninkrijk Gods beërven' (Mozes 6:57). Kinderen moeten leren 'te bidden en oprecht voor de Here te wandelen' (LV 68:28) en 'in de wegen der waarheid en ingetogen-

heid te wandelen; (...) elkander lief te hebben en elkander te dienen' (Mosiah 4:15). Onze kinderen moeten 'weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten' (2 Nephi 25:26) en zij moeten leren dat zij 'de Here, uw God, [dienen] lief [te] hebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht (Deuteronomium 6:5).

De Heiland citeerde Jesaja toen Hij tegen de Nephieten zei: 'En al uw kinderen zullen door de Here worden onderwezen; en groot zal de vrede van uw kinderen zijn' (3 Nephi 22:13).

Vrede. Wat een heerlijke, begeerlijke zegening voor de ziel van onze kinderen. Als zij met zichzelf in vrede leven en hun kennis van hun Hemelse Vader en zijn eeuwig plan voor hen duidelijk is, zullen zij de onrust in de wereld om hen

heen beter aankunnen en beter voorbereid zijn om hun goddelijke mogelijkheden te verwezenlijken. (...)

Leiders en leerkrachten (...) dienen ervoor te zorgen dat zij zich niet gewoon voorbereiden op het geven van een les, maar veeleer op het onderrichten van een kind van God. Iedere les, iedere vergadering en iedere activiteit dient erop gericht te zijn die kleinen tot Christus te brengen. (...)

Denk eraan, ieder kind van God is voor Hem even belangrijk.

Zijn liefde hangt niet af van iemands lidmaatschap van de kerk. Zijn liefde voor zijn kinderen kent geen grenzen en is totaal onvoorwaardelijk. Daarom moet ook onze liefdevolle dienstbaarheid aan zijn kinderen overvloedig zijn en uitgaan naar ieder kind.

Zuster Michaelene P. Grassli, algemeen jeugdwerkpresidente

Leer kinderen begrijpen. Hoewel het best moeilijk is om kinderen te onderrichten en op te voeden, laten zij ons genieten van hun opgewektheid, spontane levenslust, ongeremde nieuwsgierigheid en kennelijk onbeperkt vertrouwen. Ik heb vaak iemand die ontmoedigd was, aangeraden om 'even met een kind te gaan spelen— omdat hij zich daarna beter zou voelen.' En die methode werkt!

De mensen die de beste band met kinderen lijken te hebben, zijn volgens mij diegenen die begrijpen dat kinderen opgroeien en zich ontwikkelen. Zij behandelen kinderen op de manier die net aangepast is aan de leeftijd van het kind. (...)

Wij behoren onze kinderen werkelijk te ontdekken en te achterhalen wat hen interesseert, waar zij zich zorgen over maken en wat hun diepste hartewensen zijn. (...) Wij kunnen onze kinderen zichzelf laten zijn zonder te verwachten dat zij kopieën van hun ouders zullen worden. Geef hun een verscheidenheid aan ervaringen zodat ze hun interesses kunnen ontdekken. Moedig hen daarna aan hun interesses en talenten te ontwikkelen – ook al verschillen die van de uwe. Aanvaard de eigen aard van uw kind volledig.

Luister naar kinderen. Soms zijn we zo druk bezig met het plannen van het leven van onze kinderen dat we de tijd niet nemen om naar hen te luisteren. Als we meer zouden luisteren, zouden we ontdekken hoe we met hen succes kunnen hebben. Zij zullen eerder geneigd zijn om naar ons te luisteren wanneer ze weten dat er naar hen ook geluisterd wordt en dat ze begrepen worden. Luister met uw hart naar de boodschappen die niet worden uitgesproken. (...) Vraag

om hun mening en luister dan aandachtig. (...) Daarna kunt u antwoorden op een manier die [hen] zal helpen. Vaak maken kinderen alleen fouten door gebrek aan ervaring.

Wees vriendelijk tegen kinderen. Wanneer ik kinderen vraag wat zij het fijnste vinden aan hun beste vriend, hun favoriete leerkracht, buurman of familielid, is hun antwoord gewoonlijk: 'Zij is zo lief', of 'Hij is zo vriendelijk tegen mij.' (...)

Er zijn zoveel manieren waarop iedereen vriendelijk kan zijn tegen een kind. Men hoeft daarvoor niet de ouder of de leerkracht van een kind te zijn. Vriendelijkheid is niet iets wat men op zijn lijstje-voor-later hoeft te zetten. Vandaag kunt u al vriendelijk zijn tegen een kind met een eenvoudige vriendelijke lach of een vriendelijk contact. De toon van uw stem kan vriendelijk zijn, ook wanneer u een kind terechtwijst. En er zijn ongetwijfeld ogenblikken waarop die correctie nodig is. (...)

Deel uw kennis van het evangelie en uw getuigenis met uw kinderen. (...) Wanneer u een kind uw getuigenis geeft, laat u het daarmee weten dat u zoveel om hem of haar geeft dat u iets dierbaars met hem of haar wilt delen. Wanneer u de beginselen van het evangelie onderricht, geeft u dat kind een van de grootste gaven die u kunt geven – normen om na te leven, of, in de woorden van Helaman, 'een vast fundament; indien de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen' (Helaman 5:12). (...)

Ik hoop dat u inziet dat het echt niet moeilijk is om een band met een kind op te bouwen. Iedereen kan dat doen! (...) U hoeft er niet iedere dag volmaakt in te zijn. Het vereist tijd en geduld, en veel gebed. Op sommige dagen kan het echt moeilijk zijn. Maar het is de moeite waard. Stel uw vertrouwen in God dat Hij u daarin kan helpen. Vertrouw op de gevoelens en indrukken die u krijgt, en handel ernaar, en u zult een kind tot zegen kunnen zijn, en het kind zal u tot zegen zijn. □

BEDANKT, PAP

Julian Dyke

Toen ik nog een kind was, woonde mijn kleine ouderlijke gezin in een tweekamerflat. Ik sliep op de bank in de woonkamer. Het allerliefste van de hele wereld wilde ik sportman worden. Ik deed alles waarvan men mij zei dat het zou helpen. Hoewel sommige adviezen twijfelachtig waren, probeerde ik ze toch maar. Men raadde mij aan om geen chocola te eten, dus at ik geen chocola. Ik herinner me dat men mij zei geen priklimonade te drinken omdat het 'je de adem afsnijdt'. Ik dronk nooit priklimonade. Men zei mij ook dat ik het hele jaar met het raam open moest slapen om frisse lucht te krijgen, dus sliep ik het hele jaar met de ramen open.

Mijn vader, die staalarbeider was, ging elke dag heel vroeg naar zijn werk. Elke ochtend deed hij stilletjes de ramen dicht die ik in de woonkamer open had gedaan. Daarna stopte hij me in en bleef even staan. Vaak merkte ik, nog half dromend, dat mijn vader naast de bank naar me stond te kijken. Terwijl ik deed alsof ik nog sliep, boog hij zijn hoofd en bad stil met al zijn aandacht en energie – voor mij. Elke ochtend bad hij dat ik een goede dag zou hebben, dat ik veilig zou zijn, dat ik zou leren en me zou voorbereiden op de toekomst. En omdat hij tot 's avonds niet bij me

kon zijn, bad hij voor mijn leerkrachten en vrienden die gedurende de dag bij me zouden zijn.

Tijdens het voortgezet onderwijs kwam mijn droom om sportman te worden uit. Ik speelde Amerikaans voetbal en honkbal. Onze voetbalwedstrijden werden meestal op vrijdagavond gespeeld. Inmiddels werkte mijn vader door-deweeks buiten de stad. Maar elke vrijdagmiddag verliet hij zijn werk en reed zes of zeven uur om bij een van mijn wedstrijden te zijn. Hij kwam nooit op tijd voor het begin van de wedstrijd, maar de trainers lieten een zijlijnasje voor hem achter bij de ingang. Ik wist dat als ik ergens tijdens de eerste helft zou opkijken, hij bij de zijlijn naar me zou staan te kijken. Op zondagmiddag moest hij dan na de kerk weer terugrijden naar zijn werk.

Aanvankelijk besepte ik eigenlijk niet wat mijn vader al die ochtenden deed wanneer hij voor me bad. Maar naarmate ik ouder werd, begon ik zijn liefde voor me en interesse in mij en alles wat ik deed aan te voelen. Het is een van mijn lievelingsherinneringen. Jaren later, toen ik al getrouwd was en zelf kinderen had, ging ik naar hun kamers en bad voor hen terwijl ze sliepen. Pas toen begreep ik volledig de gevoelens van mijn vader voor mij. □

M E T E L K A A R

Annelies Prent-Pellis

Zoals zuster Chieko N. Okazaki ben ook ik tot de ontdekking gekomen dat sommige levens met elkaar verweven zijn in een goddelijk patroon van vriendschap en vriendelijkheid (zie *De Ster*, juli 1993). Ik was vijftien toen ik een zendelingenkoppel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen regenkam in mijn woonplaats Tilburg. Mijn ouders waren gearmeerd van deze twee jongens en stemden toe toen de zendelingen vroegen of ze mij mee mochten nemen naar de kerk. Ik ben thuis christelijk opgevoed, wist dus wel dat er een Hemelse Vader bestaat, maar had verder niet nagedacht over het leven en zijn plan voor ons. Door de zendelingenlessen en mijn bezoeken aan de kerk ontdekte ik al snel het ware evangelie. Mijn leven veranderde en ik vroeg mijn ouders toestemming om mij te laten dopen. Zij gaven die toestemming niet, maar dat verhinderde mij niet om naar de wetten van mijn Hemelse Vader te leven.

In die tijd leerde ik Ans kennen, een jonge vrouw die iets ouder was dan ik. Zij was zoekende, vertelde ze me later, en zo onder de indruk van het enthousiasme dat ik uitstraalde dat zij besloot de kerk te onderzoeken. Zij woonde in een andere plaats, waardoor ons contact vrij oppervlakkig bleef. Later vernam ik echter dat zij lid van de kerk was geworden.

In de tussentijd nam ik Angela, een correspondentievriendin, mee naar het jonge- volwassenenkamp. Die ervaring bracht haar ertoe om de kerk te onderzoeken en enkele maanden later liet zij zich dopen. Zij verhuisde naar Amerika, maar we bleven contact houden en onze vriendschap duurde voort.

Helaas nam mijn leven een andere wending nadat ik Ans en Angela in contact had gebracht met het evangelie. Ik verhuisde naar Dordrecht, nam afstand van de kerk en werd geen lid. Maar hoe ik ook over de kerk dacht of wat ik ook met mijn leven deed, Ans en Angela bleven contact houden. Ze vermeden discussies over het evangelie, maar stonden wel klaar als ik met vragen kwam. Ik was mijn geloof niet helemaal kwijt, en eigenlijk bleef het aan mijn geweten knagen. Ans verhuisde naar een plaats dichterbij en onze

vriendschap bloeide op. Zij zocht me vaak op en liet haar liefde voor mij merken op kleine, subtiele manieren.

Ik ben nu getrouwd met een lieve man en we hebben twee schatten van kinderen. Ongeveer een jaar geleden leende ik het boek 'Zijn Kerk hersteld' uit de stadsbibliotheek. Ik werd bijzonder getroffen door de beschrijving van de ontberingen van de pioniers; zij hadden zoveel gewillig doorstaan omwille van het evangelie. Terwijl ik het boek las, herleefde mijn getuigenis. Ik wist dat de kerk waar moest zijn! Groot was de verrassing voor mijn vriendinnen toen ik hun vertelde dat ik me wilde laten dopen. Na mijn doop huilden Ans en ik tranen van geluk. Angela kon er niet bij zijn, maar ik kon haar steun en aanmoediging wel voelen.

Ik ben mijn Hemelse Vader zeer dankbaar voor mijn vriendinnen. Onze levens zijn over de jaren met elkaar verweven en het patroon wordt steeds duidelijker. Ik geloof echt dat wat zuster Okazaki gezegd heeft, waar is: 'Wij kunnen ons nooit veroorloven wreed, onverschillig of onvriendelijk te zijn, want onze levens zijn alle met elkaar verweven, ook al is dat in een patroon dat God alleen ziet' (*De Ster*, juli 1993, blz. 83).

Mijn onderzoek van de kerk heeft vijftien jaar geduurd. En hoewel de zendelingen die mij onderricht hebben, ontgoocheld waren toen zij mijn getuigenis zagen verwelken, is hun werk niet voor niets geweest. Als zij destijds het zaadje niet geplant hadden, was ik niet geworden wat ik nu ben. Ik zal hun nooit genoeg kunnen danken voor wat zij voor mij gedaan hebben. Het zaad dat zij gezaaid hebben, heb ik met anderen gedeeld, en zij zijn op hun beurt het zaad in mijn hart blijven voeden totdat het kon opbloeien in vreugde, en onze harten in geloof en liefde met elkaar verweven waren. □

Boven: zuster Annelies Prent-Pellis en haar vriendin, **Ans;** **midden:** een gezinsfoto voordat zij lid werd van de kerk, samen met haar echtgenoot, René, en hun kinderen, Thommy en Karola; **onder:** een recente foto van zuster Prent-Pellis met haar kinderen.

VERWEVEN

FOTOGRAAF (BEHALVE GEZINSFOTO), GEORGE KRAMENEN

BETER JE LEVEN

Carl Peterson

Mijn opa Rose had een hartkwaal en was daar erg ziek van. Om mijn oma bij de staan bij de verzorging van hem, besloot mijn familie dat wij om de beurt bij opa thuis zouden overnachten om te helpen. Mijn moeder en mijn tantes gingen het meest, maar op een weekend vroeg ik of ik er ook een keer mocht overnachten.

Ik leunde achterover in een stoel naast opa's bed. Hij sliep die nacht goed, wat ongebruikelijk was. Ik viel zelf net bijna in slaap toen mijn opa zich ineens omdraaide en zei: 'Carl, beter je leven.' Toen draaide hij zich weer om en viel opnieuw in slaap. Ik wist niet wat hij bedoelde. Ik was helemaal niet zo'n slechte jongen. Maar ik kon de rest van de nacht niet meer in slaap komen. Ik bleef wakker en dacht na over wat opa bedoelde toen hij zei 'Beter je leven.'

Ik dacht de daaropvolgende paar dagen na over zijn woorden en probeerde erachter te komen wat ik moest doen om mijn leven te beteren. Enkele dagen later ging ik weer naar mijn opa en oma om opa's rug te masseren. Toen ik daarmee klaar was, ging ik zitten om met mijn oma te praten. Ze zei: 'Carl, opa bidt dat je een verlangen zult krijgen om op zending te gaan voor de Heer.' Later die avond deed ik

turnoefeningen. Ik hoorde mijn trainer roepen dat ik me moest concentreren. Maar ik was zo verdiept in mijn gedachten over het gesprek dat ik met mijn oma had gehad en de beslissing die ik moest nemen, dat ik het moeilijk vond om te trainen. Ik werd heen en weer geslingerd tussen een turnbeurs en een zending.

Toen ik later die avond in bed lag, dacht ik weer aan mijn opa die zei: 'Carl, beter je leven.' Ik vroeg me af of ik mijn prioriteiten wel op een rijtje had. Dat was niet het geval. Ik besepte dat mijn eerste prioriteit turnen was, en niet de Heer en zijn werk. Ik was er eindelijk achter wat mijn opa bedoelde. Hij bedoelde dat ik mijn ziel en mijn gedachten moest beteren. De enige manier om dat te doen, was door naar het seminarie en naar de kerk te gaan.

Niet lang daarna begon ik mijn 'leven te beteren'. Voor het eerst in mijn leven las ik het Boek van Mormon. Toen ik dat deed, nam ik de raad van de profeet Moroni aan en bad over het Boek van Mormon en de profeet Joseph Smith. Daardoor kreeg ik een verlangen om op zending te gaan, en vond ik bovendien het Licht en het Leven van de wereld, Jezus Christus. □

Ernest Normand, Ester hekkelt Haman

Haman, machtige gunsteling van de Perzische koning Ahasveros, haatte de Joden zo dat hij op slinkse wijze een koninklijk bevel wist te bemachtigen om de Joden uit te roeien. De koning wist niet dat zijn koningin, Ester, een Jodin was. Ester waagde haar leven door de koning haar nationaliteit bekend te maken en Hamans plan te onthullen. Daarmee redde ze de Joden van een gewisse dood (zie Ester 7).

Kinderen zijn (...) het wezen van liefde, hoop en blijheid in deze moeilijke en verwarde wereld', aldus president Gordon B. Hinckley tijdens een haardvuuravondpresentatie die in januari 1994 per satelliet is uitgezonden. Zie 'Ziet uw kleinen', blz. 35. (Fotograaf: Russell D. Holt.)